

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Agost del 2007 **5** Núm. 28 · 3 Euros

www.fcbarcelona.cat

L'ESPORT PER L'ESPORT

*Aproximació i radiografia vital
de les seccions amateurs del club*

Josep Guardiola
"Sóc com sóc i entenc
que no saps mai què
ets als ulls dels altres"

L'Inter al Gamper
El Barça i el campió de
l'*scudetto*, en un duel
de clàssics europeus

Luis Suárez
A Milà per 25 milions de
pessetes. Revivim un
adéu que ens va sacsejar

NOUS ABONAMENTS SECCIONS 07/08

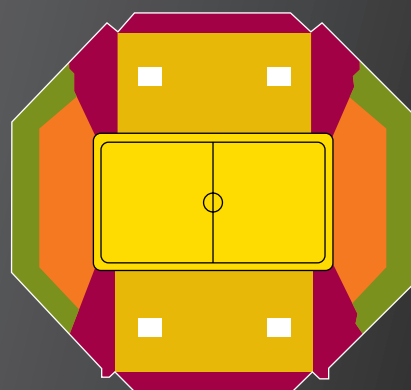

TENS QUATRE
MANERES DE
VIURE EL PALAU
TRIA LA TEVA.

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

ZONA	BÀSQUET	HANDBOL	HOQUEI	FUTBOL SALA
1	278 €	67 €	67 €	67 €
2	180 €	49 €	49 €	49 €
3 INF.	102 €	30 €	30 €	30 €
3 SUP.	67 €			
3 SUP. INFANTIL	50 €			
COMPETICIONS INCLOSES	Lliga catalana, Lliga ACB i Eurolliga (mínim de 25 partits garantits) 	Lliga ASOBAL i Lliga de Campions (mínim de 18 partits garantits)	OK Lliga, Copa d'Europa, Súper Copa d'Espanya i Súper Copa d'Europa (mínim de 18 partits garantits)	Lliga (mínim de 15 partits garantits)

Per abonar-se a qualsevol modalitat, cal ser soci del FCBarcelona

BÀSQUET

AXA winterthur

PATROCINADOR PRINCIPAL

MITSUBISHI
ELECTRIC
ABRE CONDIONANT

PATROCINADOR OFICIAL

HANDBOL

LLET NOSTRA

PATROCINADOR OFICIAL

HOQUEI PATINS

sorli discau
Supermercats

PATROCINADOR PRINCIPAL

FUTBOL SALA

senseit

PATROCINADOR PRINCIPAL

AGOST DEL 2007

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210

Adreça electrònica: revista@fcbbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.**Subdirectors:** Eduard Pujol, Toni Ruiz i David Saura.**Redactors:** Xavier Catalán, Jordi Clos, Cristina Collado, Vanessa Forn, Gustau Galvache, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Marc Parramon, Carles Cascante, Carles Santacana, Anna Segura i Manel Tomàs.**Revisió lingüística:** Lourdes Julià i Joan Pla.**Redactor en practica:** Jaume Canut.**Col·laboració especial:** Marta Moragas i Rovira.**Disseny i Infografia:** Grupo ADI.**Fotografia:** Arxiu FCB, Bevenrain, RC Deportivo, Sport, FCB Merchandising**Publicitat:** FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672.**Impressió:** Rotocayfo Quebecor.**Tiratge:** 126.500 exemplars.**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 3 d'agost del 2007.

Una forma de vida

La vida d'un esportista professional és molt sacrificada. És una vida de renúncies, d'entrenar, descansar i competir, de seguir un estricte règim dietètic durant deu, quinze o vint anys, en el millor dels casos; dels quinze als trenta-cinc anys, com a molt. Certament, els anys millors per a la formació intel·lectual i social. Sí, la vida d'un esportista professional és molt sacrificada. La recompensa a què aspiren els professionals dels esports més mediàtics és la glòria i guanyar molts diners. Per als professionals dels esports no mediàtics la recompensa és només la glòria; econòmicament, l'aspiració es limita a guanyar prou diners com per no haver de fer una altra feina.

A Catalunya hi ha un 43 per cent de la població que afirma que fa esport. D'aquest 43 per cent, un 14 per cent el practica de manera competitiva. I d'aquest 14 per cent, un percentatge ínfim ho fa de manera professional.

Aquestes dades ens permeten arribar a dues conclusions. La primera és de caràcter econòmic i és òbvia: la indústria de l'esport viu dels esportistes amateurs; els esportistes professionals són l'aparador que tenen les grans multinacionals per mostrar els productes que consumeixen el gruix dels esportistes.

La segona conclusió és de caràcter social. Que una persona dediqui els seus anys de formació a l'esport professional i que, si té èxit, emprengui la vida de sacrifici que requereix, s'entén bé; els diners i la glòria que pot obtenir són un motiu prou atractiu i comprensible. Ara bé, que aquest sacrifici el facin persones que no poden aspirar ni als diners ni a la glòria, que el facin persones que tenen una vida professional i familiar també intensa, costa més d'entendre si per analitzar-ho ens basem en els mateixos paràmetres.

Guanyar hores al son o a les relacions personals per dedicar-les a l'entrenament, combinar les vacances o els desplaçaments professionals i familiars amb més entrenaments o competicions, sense cap més al·licient que la satisfacció personal de superar un repte individual, s'explica no com una activitat merament esportiva, sinó com una opció de vida. L'esport és, en aquests moments, una forma de viure; la disciplina, l'esforç i el sacrifici que requereix són la raó principal que mou l'esportista pur.

Hi ha països com els Estats Units on els esportistes amateurs tenen un reconeixement social molt alt. Les competicions en què participen apleguen una quantitat insòlita d'espectadors. Hi van no tant per veure els professionals que les guanyen, sinó a tots els participants, i l'arribada de l'últim és celebrada de manera apoteòsica; perquè al darrere hi ha una història de tant o més sacrifici personal com la del qui guanya.

No és el cas de Catalunya, lamentablement. Tot i que Catalunya, país d'ànima esportiva, té un grau d'històries personals vinculades a l'esport homologable als països més avançats. A Catalunya ens fallen els espectadors.

El FC Barcelona és mirall del país, també en aquests aspectes. En aquest número de la revista hem volgut rendir homenatge als esportistes purs que dediquen el seu temps lliure –i el que no és tan lliure– a l'esport. Ho hem fet a través de diverses històries personals en què el de menys és el nivell a què han arribat.

L'esport, excusa i raó alhora ■

El partit més difícil del Barça
és a punt de començar

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

6

Passió per l'esport

Atletisme - Irache Quintanal

Rugbi - Paco Peña

Beisbol - Antonio Marín

Vòlei - Pep Carrasco

Bàsquet en cadira de rodes - Enric Comellas

Hoquei herba - Jordi Delàs

Hoquei gel - Eugeny Semeriak

Patinatge artístic - Patrick Capmartin

EL CLUB DIA A DIA

36

Parlem amb... Josep Guardiola

El jugador, el capità, el tècnic...

40

Trofeu Joan Gamper El campió de l'*scudetto*, al Camp Nou

UN CLUB AMB HISTÒRIA

56

L'EnigmaCésar, *El Pelucas*

SERVEIS BARÇA

64

La nova samarreta

El Camp Nou, protagonista

6

Esport professional vs. esport amateur

34

El pòster: El Camp Nou, durant les obres de l'any 1994

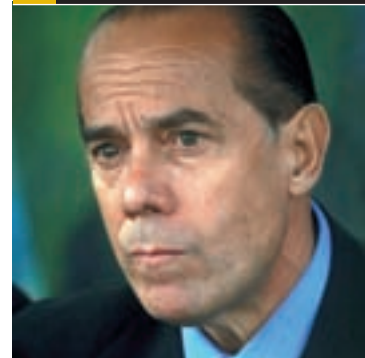
36

Josep Guardiola torna a casa

40

L'Inter serà el rival del Barça al 42è Trofeu Joan Gamper

45

L'ex: Luis Suárez, del Barça a l'Inter

54

Quina nit! La Liga de Kenny Simpson, ara fa 20 anys

PATROCINADORS

PROVEÏDORS

COL-LABORADORS

MITJANS COL-LABORADORS

PATROCINADORS PRINCIPALS DE SECCIONS

BÀSQUET

HOQUEI PATINS

FUTBOL SALA

PATROCINADORS OFICIALS DE SECCIONS

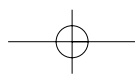

BÀSQUET

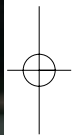
HANDBOL

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

L'ESPORT PER L'ESPORT

PASSIÓ PER L'ESPORT

RADIOGRAFIA DE LES SECCIONS AMATEURS

Que el nom no fa la cosa és una certesa difícilment refutable. En el cas de l'esport, també. La REVISTA BARÇA s'endinsa en l'esport amateur del FC Barcelona, el que s'organitza sota el paraigua de les seccions no professionals del club. Són vuit històries personals que mostren com es pot estimar l'esport per l'esport, i com es pot viure amb dedicació absoluta. Lluny dels focus i de l'atenció mediàtica, més propis dels grans esports de masses, l'amateur és l'aventura diària de qui practica l'esport, el cuida i el difon sense esperar res a canvi que no sigui la satisfacció personal de la feina ben feta. I és que parlar de l'esport amateur és referir-se a actituds rotundament professionals, pel que fa

al rigor en la preparació, la dedicació en l'entrenament i en la cura del petit detall que ens farà més forts en la competició. És per això que el nom aquesta vegada tampoc no fa la cosa. Esport amateur o l'actitud professional de qui viu l'esport per l'esport. Aquesta sèrie de testimonis viscuts en primera persona, que us presenta la REVISTA BARÇA, és una oportunitat única per fugir de debats nominalistes i formals, i situar l'esport amateur del Barça en el nivell de reconeixement públic que es mereix. Perquè aquesta és una activitat impulsada pel FC Barcelona, una institució que de sempre, ja des de la seva fundació, està lligada als valors d'esport i ciutadania.

AMATEURS I PROFESSIONALS: UNA RELACIÓ SINGULAR

Quines diferències hi ha entre els esportistes professionals i els amateurs? Quin és el seu grau de dedicació? Només es diferencien pel que cobren? Aquestes són algunes de les respostes que, en aquest article, ens ofereix Marta Moragas i Rovira, professora de l'àrea de gestió esportiva de la Llicenciatura en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport de la FPCEE – Blanquerna (Universitat Ramon Llull)

■ TEXT: Marta Moragas i Rovira | FOTOS: Arxiu FCB

El 43% de la població catalana practica esport. D'aquests, un 13.9% són practicants d'esport però de competició, en qualsevol dels seus nivells (internacional, nacional, comunitari o local). Així doncs, aquest és un model de pràctica que encara mobilitza una part molt important del teixit d'esportistes catalans.

Per entendre les diferents situacions que es poden trobar dins de l'esport de competició, sovint s'han emprat els termes de professional i amateur, l'un en contraposició de l'altre. El professional és aquell que cobra per la pràctica esportiva i l'amateur és el qui practica algun esport sense rebre cap tipus de compensació econòmica. Aquesta manera d'abordar els conceptes és una simplificació d'una realitat més complexa. Ens cal ampliar i matisar aquestes definicions.

Un esportista és un *professional pur* no tan sols quan cobra per la pràctica esportiva, sinó també quan la seva dedicació ocupa la major part de la jornada, quan disposa d'un contracte laboral que regula la seva tasca, quan pot viure de la pràctica d'aquest esport, quan li exigeixen un alt nivell de competència (física, tècnica o tàctica) i, per últim, quan la seva categoria professional disposa de cert reconeixement social.

D'acord amb aquesta lògica parlariem d'un esportista *amateur pur* quan, a part de no rebre cap tipus de remuneració per la pràctica

AMATEURS I PROFESSIONALS: UNA RELACIÓ SINGULAR

► esportiva, es dedica parcialment a l'esport, no pot viure només d'aquest, no se li exigeix un nivell de competència (física, tècnica o tàctica), no té cap tipus de contractació i la seva tasca no està reconeguda com una professió. A partir d'aquests posicionaments extrems, el que ens trobem a la realitat són situacions intermèdies. El grau de professionalització o amateurisme de cada esportista el podem definir a partir de la posició que ocuparia en cadascuna de les accepcions descrites.

D'aquesta manera obtindríem diferents perfils que ens poden ajudar a la comprensió del fenomen. Això és el que es pretén mostrar en el gràfic de sota.

Una anàlisi acurada de la situació en què es troba cadascun dels esportistes catalans ens portaria a perfils ben diferenciats fins i tot en el si d'una mateixa modalitat esportiva. Si parlem d'un jugador de futbol d'un equip de Primera Divisió, ràpidament observarem que la seva posició en el gràfic és molt propera a

amics, polítics, mercantilistes, etc., són molt importants. Un clar exemple d'això serien el futbol, el bàsquet, el tennis, etc. Continuem amb l'exemple del futbol. El futbol està totalment professionalitzat en la categoria de Primera Divisió. Ben segur que tots els futbolistes implicats estan molt propers a la definició de professional en totes les seves accepcions. Però la generalització ens porta a una interpretació errònia de la realitat. Si tenim present el nombre d'equips que militen a la Primera Divisió i comptabilitzem els esportistes que en formen part, la xifra que obtenim (uns 400 futbolistes aproximadament) és com a mínim ridícula al costat de les 678.788 llicències que hi ha d'aquesta modalitat esportiva segons la Real Federación Española de Fútbol. Aquest és un clar exemple de les diferents situacions que es poden trobar en el si de la mateixa modalitat esportiva.

Més enllà de les quantitats econòmiques, és difícil establir una diferenciació clara entre les dues realitats

l'extrem del professional: cobra molts diners per jugar, només es dedica a això, té una alta competència esportiva i, quan respon a la pregunta "a què et dediques?", la resposta és clara: "sóc futbolista". Ara bé, si agafem un jugador d'hoquei herba d'un club de primera línia militant a la màxima categoria, ens podem trobar que no cobri, o potser rebi alguna dieta, que entreni a les tardes i que als matins treballi d'advocat perquè, lògicament, no pot viure de les dietes. Probablement la resposta a la pregunta "a què et dediques?" seria "sóc advocat".

Hi ha modalitats esportives que sovint identifiquem com a professionalitzades. Lògicament ho fem en parlar d'aquells esports més mediàtics, esports en els quals els interessos econò-

Estructures més senzilles

Per contra, hi ha d'altres modalitats esportives, potser les menys atractives per al gruix de la societat (la lluita grecoromana, la petanca, l'hoquei herba, etc.), que no es veuen envoltades de l'estructura macroeconòmica en què són immerses les altres; es tracta d'esports que no són mediàtics i sovint tendim a identificar com amateurs. Els ingressos que perceben aquests esportistes és evident que no cobreixen la part fonamental dels seus mitjans d'existència, sinó que més aviat es destinen al pagament dels entrenaments o els desplaçaments. En canvi, la gran exigència de dedicació que requereix l'esport d'alta competició (hores d'entrenament, canvis de residència,

De dalt a baix i d'esquerra a dreta, un partit de la secció de rugbi, la presentació d'Henry i una imatge d'hoquei herba.

DEFINICIÓ DEL PERFIL D'ESPORTISTA PROFESSIONAL I ESPORTISTA AMATEUR	PROFESSIONAL		AMATEUR	
	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★
Remuneració	●	●	●	●
Dedicació	●	●	●	●
Formalització del contracte	●	●	●	●
Competència (física, tècnica o tàctica)	●	●	●	●
Reconeixement social de la categoria professional	●	●	●	●

Elaboració pròpia a partir de les accepcions del terme professionalització descrites per Heinemann K. (1999, 189).

INTRODUCCIÓ

Miquel Vélez, en una prova de salt d'alçada.

renúncies, etc.) és molt similar a la de l'esportista professional. En aquests casos la paradoxa és que per poder tenir aquesta dedicació plena calen diners, però si no s'obtenen marques no hi ha patrocinadors ni possibilitat d'assolir l'èxit i la victòria.

Sovint es parla d'*amateurisme marró*, que és aquell que comprèn els anomenats amateurs que no tenen signat un contracte professional però que reben compensacions econòmiques. De fet, segons Gaston Meyer, que va ser editor del diari esportiu *L'Equipe*, "l'amateurisme marró és una conseqüència de la pròpia societat estimulada i amb ganes de veure el millor esport espectacle".

Esport d'elit i professional

Així doncs, aquestes reflexions ens porten a afirmar que ser a l'elit no és el mateix que ser professional d'aquell esport. O és que tots els campions del món i olímpics de tots els esports són professionals?; tots subsisteixen amb la remuneració de llurs clubs o de les beques de les federacions o institucions públiques?

El rol de l'*amateurisme pur* i de l'*amateurisme marró* en el context esportiu són fonamentals, ja que són el principi o la gènesi de

l'esport d'alt nivell. Aquest segment de practicants manté una estructura i una indústria al seu voltant que contribueix de forma clara al manteniment de l'estructura de l'esport d'alt nivell.

Igualment, els diferents perfils d'amateurisme existents en el si d'una organització esportiva són els que permeten en la majoria de clubs el manteniment del cost de l'esport professional, que sovint és el que dona nom i notorietat a la institució. Però, malauradament, això també genera friccions i dificultats de convivència entre els diferents segments de practicants.

Posem per exemple un club esportiu d'hoquei herba, amb un equip competint a la màxima categoria masculina (amb alguns dels seus esportistes i tècnics semiprofessionalitzats o *amateurs marrons*) i un seguit d'equips que practiquen a d'altres categories, les quals configuren l'esport de base del club. A més, aquest club té d'altres seccions esportives de competició: el tennis, el pàdel i el bàsquet entre d'altres. La realitat dels tècnics i esportistes que integren cadascun dels equips és molt diferent. Uns cobren i els altres paguen per jugar. Uns treballen cobrant i els altres són voluntaris.

A través d'aquest exemple és fàcil intuir la dificultat de dirigir i gestionar aquesta diversitat, on algun dels principis molt establerts en el camp de la gestió dels recursos humans, com per exemple el principi de l'equitat interna (igualtat de condicions dels treballadors), o el principi de la competència (sous en consonància amb els de la competència) es veuen totalment superats per la realitat. No ha ser gens fàcil portar un equip on el lateral esquerre cobra diners per jugar i el lateral dret paga per fer-ho. Tampoc no és gens fàcil evitar la rotació d'esportistes provocada per aquestes situacions diferencials que es troben en els diferents equips que configuren una mateixa categoria. El procés d'introducció de personal remunerat, la professionalització, no és tan simple com sembla. Un club no és una organització empresarial; els seus valors, la seva cultura organitzadora, els interessos dels

En els clubs, la realitat dels tècnics i esportistes que integren cada equip és diferent; i cal gestionar-ho

seus membres voluntaris més compromesos semblen entrar en conflicte amb els que s'acaben d'incorporar i, a més, remunerats per llur treball.

Buscar l'equilibri

Aquest és un dels grans reptes amb els que es troba el moviment esportiu associatiu català igual que està succeint tot Europa. Els clubs troben serioses dificultats per assumir la diversificació de les pràctiques esportives (des de la producció d'espectacle a l'oci esportiu) i els problemes en el seu funcionament democràtic. La resposta a aquests problemes passa segurament per una major professionalització de les persones que intervenen en les associacions esportives. Però és necessari anar molt amb compte amb la creixent tendència a transformar les associacions esportives en empreses. Tota professionalització que condueixi a un debilitament de l'esperit associatiu (per donar pas a una lògica d'usuari o client) seria contraproductiu. L'ajustament a l'evolució de les demandes en un marc associatiu passa també per una formació dels dirigents voluntaris i una contractació controlada de professionals al servei del projecte associatiu ■

el Barça no para a BARÇA TV

Segueix a
Barça TV.

BARÇA TV

DIGITAL+

902 170 902
dial 58

imagenio

1004
dial 95

Programació 07/08 amb més actualitat, informatius i directes

ZONA MIXTA

- Tota la informació rellevant sobre el primer equip de futbol

BARÇA NOTÍCIES

- 30 minuts per explicar tots els aspectes destacats de l'actualitat blaugrana

TEMPS DE JOC

- 3 partits diaris
- A les 14h, 16:30h i 22h.
- Els partits més recents i les nits més memorables.

BARÇA - INTER DE MILÀ

- 42è Trofeu Joan Gamper
- 29 d'agost (Camp Nou)

Irache Quintanal, durant una sessió d'entrenament.

ATLETA DE GUÀRDIA

■ TEXT: Carles Cascante | FOTO: Bevenrain

● Capitana de l'equip d'atletisme

● **Nom:** Irache Quintanal Franco

● **Lloc i data de naixement:**

Tarragona, 18 de setembre de 1978

Irache Quintanal va entrar a formar part de la disciplina blaugrana l'estiu del 2001. Des d'aleshores ha estat una de les atletes que més ha progressat en els últims anys. Malgrat que ha tingut alts i baixos també, aquesta temporada està sent la seva millor a nivell personal. Fa poc va superar el rècord d'Espanya amb un llançament de 18 metres i 20 centímetres.

Irache Quintanal s'ha convertit en una de les protagonistes de la temporada després de batre, recentment, el rècord d'Espanya de llançament de pes. Un èxit que encara té més mèrit si es considera que ha de combinar l'esport amb la feina. De dia fa de policia local a Reus i al vespre o a la nit, dependent del torn, entrena.

Als 28 anys, Irache Quintanal s'ha convertit en una de les més fermes realitats de l'atletisme blaugrana. Amb 18,20 metres, va superar recentment a Barcelona l'anterior marca que tenia en el seu poder Martina Puente. Ara, l'objectiu més immediat d'Irache és estar a l'alçada amb vista al Mundial d'Osaka (Japó) a finals d'aquest mes.

Mentre prepara la cita mundialista continuarà amb aquesta "doble vida", com ella mateixa afirma, tan particular.

Tocant de peus a terra

Fa tres anys, quan les coses no li acabaven de rutllar a nivell esportiu, aquesta llançadora de pes va decidir apostar per una professió, la de policia local. Va aprovar les oposicions i va donar un pas endavant en la seva vida, perquè, com ella explica, "calia tocar de peus a terra". I és que, com en la gran majoria de disciplines, la vida d'un esportista és curta, i com ella diu, "cal pensar en el futur". En qualsevol cas, malgrat que la seva *altra feina* també li agrada força, afirma amb rotunditat:

“Em sento atleta al cent per cent.”

Agraïda als seus caps

Irache sap que si no comptés amb el beneplàcit i la comprensió dels seus superiors seria pràcticament impossible compaginar la seva passió amb la seva feina. A Reus ha trobat aquesta comprensió que en la destinació anterior li havia mancat. Per això Irache no perd l'oportunitat d'agrair als seus caps que hagin entès la importància que té per a ella tant l'atletisme com la possibilitat de poder competir: “Abans vaig estar destina-

Combina feina i passió amb èxit: és policia local a Reus i acaba d'aconseguir el rècord estatal de llançament de pes

da a Castellar del Vallès i gairebé tot eren traves a l'hora de poder competir. Va ser una època dura. Ara, però, a Reus estic molt contenta. No em puc queixar. Els meus caps han entès perfectament la importància de la meva altra passió i tractem de buscar sempre solucions per estar en un lloc i a l'altre. Quan he de competir m'agafó dies de les meves vacances, com serà el cas del proper Mundial del Japó.”

De moment, l'atleta tarragonina se'n surt prou bé. Treballa les seves vuit hores diàries com a policia local (amb torns de matí, tarda o fins i tot de nit) i les compagina amb els entrenaments, que de retruc estan condicionats pels torns de la seva feina a Reus.

L'altre gran avantatge és que la feina de policia local li permet treballar una setmana sí i l'altra no, cosa que Irache aprofita per passar set dies amb la resta d'atletes del FC Barcelona que s'entrenen al CAR de Sant Cugat.

Estabilitat = rècord

La fita més important que ha aconseguit

Quintanal fins ara ha estat el rècord d'Espanya. Quan s'han donat totes les circumstàncies a favor (mentals i, sobretot, laborals), ha estat quan l'atleta del Barça ha pogut donar el millor de si mateixa i ha batut un rècord que semblava difícil de superar. Irache creu que aquest èxit “és el reconeixement a tota una vida treballant per assolir objectius”. És el moment de mirar enrere i valorar tota la trajectòria: “La veritat és que el millor de tot és que es tracta d'un reconeixement al teu treball. El fet de superar un rècord significa que queda gravat per a la història i demostra que han valgut la pena tantes hores invertides.” ■

Propera parada, Osaka

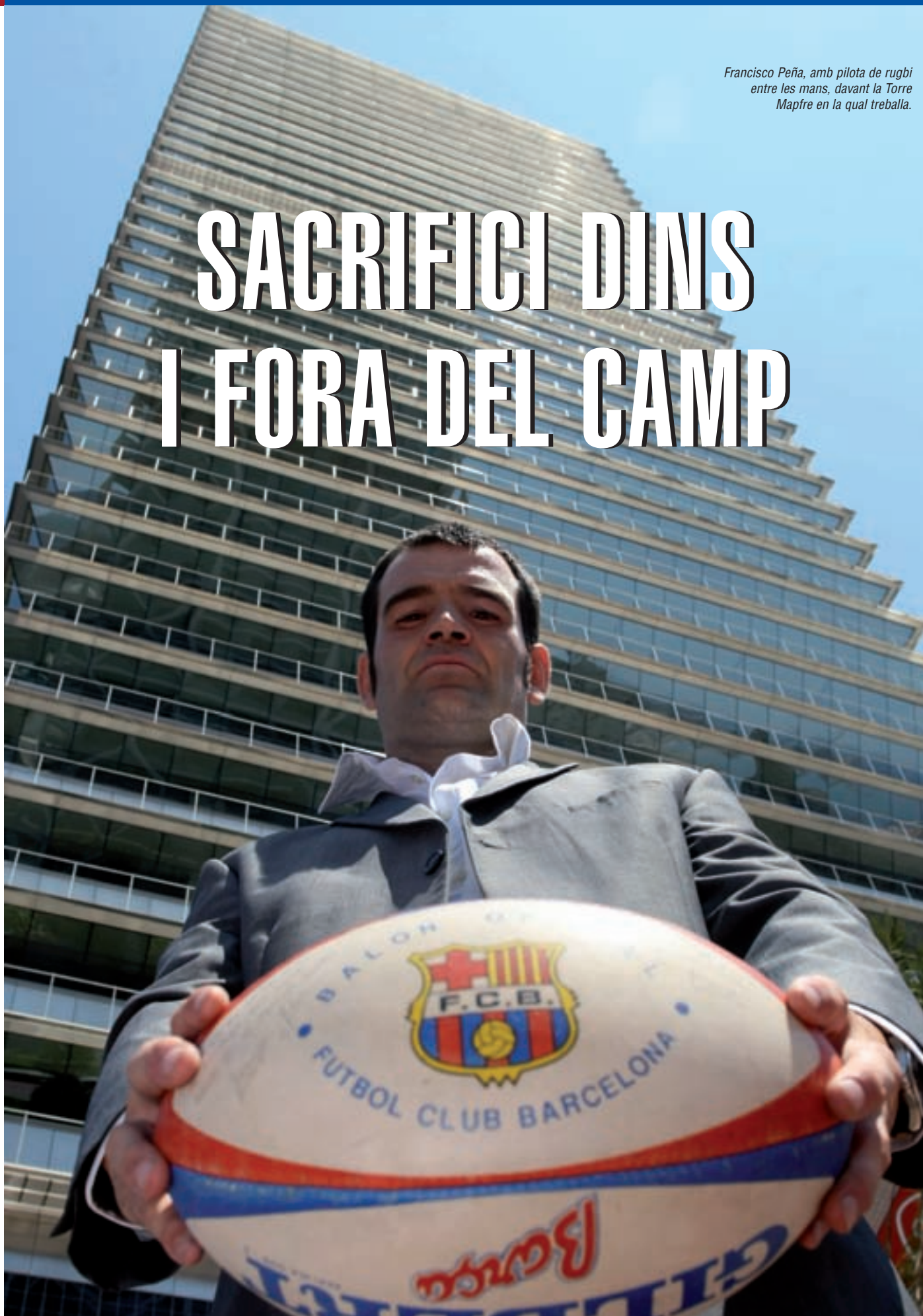
El 25 d'agost comencen els onzens Campionats del Món a Osaka (Japó). La *recordwoman* espanyola espera continuar mostrant el nivell exhibit en els últims mesos. Amb el rècord d'Espanya encara a la retina de l'atleta, Irache reconeix que “no serà fàcil”, però confia plenament en les seves possibilitats per poder estar entre les millors atletes del panorama mundial. Osaka, la segona ciutat japonesa en importància, ja es prepara per donar cabuda a la major representació d'atletes que un campionat del món ha tingut mai.

RUGBI

*Francisco Peña, amb pilota de rugbi
entre les mans, davant la Torre
Mapfre en la qual treballa.*

SACRIFICI DINS I FORA DEL CAMP

●	Exjugador de la secció de rugbi
●	Nom: Francisco Peña Mesa
●	Lloc i data de naixement: Alcalá la Real (Jaén), 27 d'abril de 1970

Arribava amb punts a la cara. O amb blaus per tot el cos. També va patir trencaments de la clavícula, de la tibia i el peroné. Francisco Peña, exjugador del primer equip de rugbi, ho deixava tot al Barça, i com a conseqüència, es presentava malmès al lloc de treball, on van obligar-lo a triar entre deixar la feina o deixar el rugbi.

■ TEXT: Roger Bogunyà | FOTOS: Bevenrain

El sacrifici, la constància i el treball en equip són alguns dels valors que transmet el rugbi. Francisco Peña Mesa, exjugador del primer equip del FC Barcelona d'aquesta secció, sap que aquests conceptes van més enllà del terreny de joc i arriben a influir en la personalitat d'un mateix. "El que m'ha donat el rugbi no m'ho ha donat cap altre esport, perquè et fa una persona més intel·ligent i sacrificada i et fa saber com i quan has d'actuar", reconeix Peña, que és també coordinador de pèrits d'automòbils de Catalunya de Mapfre.

Compaginar la feina com a pèrit amb la passió pel rugbi blaugrana va ser el model de vida destijtat i aplicat per Peña des de l'any 1992. La primera tasca li robava dotze hores diàries, de vuit del matí a vuit del vespre, mentre que per a la segona dedicava el temps lliure que li quedava. Peña entrenava tres vegades a la setmana, de 20.30 a 22.30, sense comptar els caps de setmana, quan havia de disputar partits amb el Barça.

Però aquesta rutina tenia un problema: el rugbi li ocasionava ferides de guerra, com ara punts a la cara i encara més blaus arreu del cos. Aspectes discordants amb la imatge neta, impecable, que havia de transmetre al seu lloc de treball. Després de superar aquestes lesions i també un trencament de la clavícula, l'any 1999 Peña va patir una fractura de la tibia i el peroné, en un matx contra el Sant Boi. En aquest instant, el seu cap a la feina el va fer triar entre el rugbi i el peritatge.

Un esport de contacte, en tots els sentits

A Peña l'apassiona aquest esport pels valors esmentats, però també per ser el "més complet físicament: s'exigeix força, velocitat i coordinació i això et proporciona una fesomia que no et

dóna cap altra activitat esportiva". Tot i ser un joc de molt contacte, per a Peña "la sensació de lluita et fa estar molt unit als teus companys, als quals dones suport en tot, i també al rival". És per aquest motiu que s'entén que sigui tradició que l'equip de casa convidi el visitant després del partit, en l'anomenat tercer temps, a prendre un refrigeri.

Amb el 7 a l'esquena, Peña jugava de tercera línia, posició que implica haver de córrer més que la resta i que, alhora, et pot fer caure més fàcilment en lesions, com li va acabar passant. "Les lesions no importen, i a més, la gent no es lesio-

cisió desagradable, tot i que no massa complicada, tenint en compte que es tracta d'un esport amateur. "No m'ho podia ni plantejar, perquè fer de pèrit és el que em permet viure. Em va entristir haver d'elegir, perquè estava en la millor etapa de la meua carrera, sobretot a nivell físic i d'experiència", explica. El sacrifici de Peña, après del rugbi, es va veure reflectit llavors fora del camp de joc quan va començar a entrenar la categoria juvenil de la secció. Allà va exercir de tècnic durant més de tres anys, fins al 2003, quan va passar a l'àrea més administrativa, ajudant a

Amb americana i pantalons, impecable en la vestimenta i sense cap blau enlloc, Peña ha sabut complir a la feina i alhora continuar gaudint dels colors del Barça

na tant com vaig haver de patir jo", declara assumint que el seu és un cas poc habitual. "El rugbi és dels esports més macos que existeixen. A la societat hi ha un concepte equivocat del que és. És un esport de vilans jugat per nobles", afegeix. Peña conserva bons amics de la seva estada al primer equip i se sent un privilegiat per haver-ne format part: "Érem un grup molt unit i vaig fer grans amics, però no és una amistat d'anar a prendre un cafè de tant en tant, sinó una de més estreta: podem arribar a ajudar-nos a empaperar l'un la casa de l'altre". Un dels valors del rugbi, el treball en equip, aplicat a la vida real.

De jugador a entrenador

Haver de triar entre rugbi i feina va ser una de-

mantenir al dia el rugbi culer. Actualment forma part de la comissió de quatre persones que dirigeix la secció.

L'home de l'ull blau –com era conegut entre els seus companys quan encara jugava– és un barcelonista de sempre i creu que si la secció s'ha mantingut activa des de 1924 també és gràcies a les escoles que formen aquests esportistes des de ben petits: "Hem volgut tenir gent de casa; hem volgut Puyols, Xavis i Iniestas per al rugbi del club

i penso que si aquest treball de base es deixés de fer la secció baixaria força". Valoració de pèrit ■

Els curiosos efectes de les lesions

Quan el Francisco Peña jugador feia de pèrit, havia de dictaminar els danys d'un vehicle i li comunicava al mecànic corresponent el valor de la reparació, el més habitual és que aquest li discutís la quantitat decidida. En canvi, el protagonista recorda amb un somriure a la cara: "Si tenia un ull blau o punts per la cara, era com si imposés molt més respecte, i ningú s'oposava al que jo havia dit, per una possible reacció violenta meua." D'altra banda, ara que ja no és jugador, quan pateix una lesió a la cara tothom li pregunta si ha tornat a jugar al rugbi.

BEISBOL

“LA MEVA VÀLVULA D'ESCAPAMENT ÉS EL BEISBOL”

■ TEXT: Marc Parramon | FOTOS: Bevenrain

- Delegat de l'equip juvenil de beisbol
- **Nom:** Antonio Marín Díaz
- **Lloc i data de naixement:** Villanueva del Río y Minas (Sevilla), 8 de febrer de 1958

Aquesta és la història de la curiosa relació que es pot establir entre una avaria de cotxe i la secció de beisbol del Barça. L'Antonio Marín és un mecànic sevillà que fa 12 anys no hauria entès res d'un partit de beisbol. Avui n'és un expert, una institució a la secció i el delegat de l'equip juvenil.

Tot va començar una tarda del 1995 quan Lorenzo García, actual entrenador de l'equip sènior de beisbol, va arribar per recollir el seu cotxe al taller que l'Antonio i un soci tenen a Cornellà de Llobregat. L'entrenador va veure tafanejant entre les eines i els recanvis un nano cixerit de 8 anys; era en Javier Marín, el fill de l'Antonio. Aprofitant la confiança que tenia amb el seu pare, se'l va endur a l'entrenament de beisbol d'aquella tarda. L'Antonio el va deixar anar sense recança, tot i que dubtava que al seu fill li agradés un esport del qual ell, personalment, no entenia absolutament res. En Javier va tornar aquell vespre entusiasmat del l'entrenament. Tant, que l'endemà

l'Antonio va haver de deixar el taller abans d'hora per anar a apuntar-lo a l'escola de la secció. És aquí on aquest mecànic comença la seva carrera cap a les bases del beisbol culer. L'Antonio va començar a portar el seu fill als entrenaments amb un cert escepticisme, insistint en la idea que aquella fal·lera pel beisbol li duraria quatre dies. El que no s'ensumava era que aquella fal·lera passaria del fill al pare. I no duraria dies, sinó anys. La satisfacció d'anar entenent les claus del joc va convertir aquest antic aficionat al culturisme en un nou aficionat al beisbol. L'any 1999, quan el Javier estava a punt d'iniciar la temporada a la categoria cadet, en

L'Antonio Marín, al seu taller de Cornellà, amb una clau anglesa i un guant de beisbol; dos objectes distints i distants, que si no fos per ell, mai s'haurien conegut.

L'Antonio no marxa d'un entrenament fins que ha recollit totes les pilotes que han quedat escampades pel camp. "Una bola costa sis euros!", alerta

estaria en aquella categoria." En principi era ben lògic. Però el que no s'esperaven era que en acabar la temporada el seu fill els anunciaria que ho deixava. L'Antonio tenia dues opcions: deixar-ho amb ell o continuar. "Jo ho tenia molt clar: volia seguir", recorda.

Delegat i psicòleg

Han passat vuit anys des de llavors, i amb el temps l'Antonio s'ha convertit en una institució a la secció i en un psicòleg de l'equip juvenil. Pot afirmar amb orgull que la gran majoria d'esportistes del beisbol blaugrana en l'actualitat han rebut, en un moment o altre, els seus consells. "La meva vàlvula d'escapament és el beisbol", assegura. Sona curiós sentir-ho per boca d'un mecànic, però és ben cert perquè se li omple la boca dient-ho. "Parlar amb els nanos em reconforta."

Molts veurien la seva feina a la secció desagradada. És d'aquelles que només es noten quan no es fan. L'Antonio és dels primers que arriba al camp d'entrenament. Ho fa els dos dies a la setmana que es troba l'equip, i no marxa fins que ha recollit totes les pilotes que han quedat escampades. "Perdre una bola sembla un bestiesa, però costa sis euros!", reconeix amb to greu mentre aixeca el dit. El dies de

destí pot amb ell. "Un dia se'm va acudir comentar que ho deixaria quan fóssim campions d'Espanya", diu. Curiosament, aquesta temporada la categoria juvenil ha aconseguit el campionat d'Espanya al camp de Burlada, a Pamplona. Està clar que el destí l'ha volgut posar a prova, però l'Antonio ha guanyat la batalla. "Jo no penso marxar", promet rient sense atrevir-se a fer cap altra aposta.

La filosofia d'aquest sevillà és guanyar o guanyar. I sembla ser que l'equip l'està duent a la pràctica. Aquest passat mes de juliol l'equip de categoria juvenil s'ha proclamat campió de Lliga. "A la Lliga i al Campionat d'Espanya només vam perdre un partit. Ara estic acostumat a guanyar, però he estat molts anys sense guanyar res...", diu fent memòria. Mentre recorda les victòries i les derrotes del seu equip se li dibuixa un somriure als ulls que el delata. L'Antonio, a més de dedicar temps i diners a aquest esport, també li ha dedicat més d'una llàgrima ■

Combinar la feina de mecànic amb el beisbol no és fàcil, però s'aconsegueix amb un sobre esforç horari

un dels entrenaments, l'Antonio va assabentar-se que al juvenil no hi havia ningú disposat a fer de delegat de l'equip. Sense pensar-s'ho dos cops es va proposar per al càrrec davant la grata sorpresa dels responsables de la secció. Ningú s'esperava que un pare faria de delegat d'un equip on el seu fill no jugava. "Ho vaig fer per ajudar; em sabia greu que els nanos no tinguessin delegat i sense aquesta figura la Federació els podia multar", explica. A la secció tot van ser elogis per aquesta iniciativa; el xàfec va arribar a casa quan l'Antonio va explicar-li-ho a la seva dona. Ell, però, tenia l'excusa perfecta. "Li vaig dir que era una bona pensada perquè l'any següent el Javier

partit arriba al taller amb el seu vehicle particular farcit, gairebé fins al sostre, de motxilles amb bats, pilotes, guants i una farmaciola. "Sort que és un monovolum!", recorda amb un somriure. Assumeix la responsabilitat d'una vintena de nanos en els desplaçaments regulars de les competicions on concorren. I per si això fos poc, si s'anul·la un entrenament treu la llista dels nens i comença a trucar-los amb el seu mòbil: "Ja sé que perdo diners, però ho faig de gust."

Tot i que més d'una vegada ha hagut de sentir "a veure si deixes d'una vegada això del beisbol!", l'Antonio no té ni la més mínima intenció d'abandonar la seva rutina. Ni tan sols el

Aritmètica i vacances

Per a l'Antonio, compatibilitzar el calendari d'entrenaments i partits amb la seva vida professional no resulta cap problema. El seu soci al taller mecànic assumeix amb esportivitat la passió pel beisbol del seu company i sap perfectament que si l'Antonio marxa més d'hora una tarda és perquè ha entrat abans al matí. Qui sí que ha hagut de fer alguna concessió és la seva família. Cada vegada que l'equip té un desplaçament llarg, ell esgarrapa dies de les seves vacances. Aquest estiu ja ha fet la resta: "Estaré amb la família 21 dies."

VOLEIBOL

PASSIÓ PEL V LEI

■ TEXT: Cristina Collado | FOTOS: Bevenrain

● Director esportiu de la secció

● **Nom:** Pep Carrasco

● **Lloc i data de naixement:**

Barcelona, 14 de maig de 1961

És director general d'un dels laboratoris agroalimentaris capdavanters. Des del seu despatx dirigeix al mateix temps la secció de vòlei. Ha estat jugador, entrenador i ara director tècnic, combinant-ho sempre amb la seva feina d'empresari.

Camina pels passadissos dels laboratoris on treballa seguit pel fotògraf. Cal trobar una bona ubicació per a la fotografia. L'hem enxampat just abans de començar les vacances, i hi ha poc temps per fer la instantània. Al seu despatx? No, no vol fer-se la foto ell sol. Encara li queda alguna cosa d'aquell esperit *progre* que assegura que l'envaïa quan era jove. Escull una de les sales de laboratori i anima els treballadors a apropar-se perquè surtin retratats. Però l'objectiu no abasta tant. Cal que surti ell, en Pep Carrasco, el protagonista del reportatge, i la pilota de voleibol, la seva pare-

lla en aquesta història sobre una passió. Pep Carrasco és l'actual director esportiu de la secció de voleibol del FC Barcelona. Però no només es dedica a aquesta feina des dels despatxos, sinó que entrena cada dia amb el primer equip de vòlei. La passió per aquest esport la viu en silenci des del seu despatx al carrer Borrell, des d'on dirigeix des de fa quatre anys l'empresa LDG (Laboratori de Diagnòstic General). Què fa un empresari del sector agroalimentari entrenant cada nit a la Ciutat Esportiva de Sant Joan Despí? Això és passió per l'esport. Sempre n'ha

practicat, de tot tipus. Bàsquet, handbol, tennis o windsurf en són alguns. Però va ser jugant a vòlei platja com va entrar en contacte amb la pista. El van venir a buscar de l'Hispano Francès, equip que després assumiria el Sant Cugat. Gràcies al seu esforç es va convertir de seguida en una peça clau des de la seva posició de receptor. Va arribar a ser titular indiscutible del primer equip, i alhora, es va convertir en una peça molt important de la selecció espanyola, amb la qual ha jugat en 146 ocasions. Però encara li quedaria molt més per aportar a aquest esport fora de la pista.

En la seva darrera etapa a l'Hispano, Carrasco va acceptar el repte d'entrenar l'equip i jugar alhora, una tasca que es va allargar tres anys. Després, el Calvo Sotelo canari, que acabava d'ascendir a la Superlliga, va requerir els seus serveis. En Pep els va oferir una possibilitat: entrenar pel seu compte a Barcelona i viatjar els caps de setmana per jugar amb ells. Així ho va fer. Durant un any va entrenar amb l'equip de Bombers i amb el Barça al mateix temps. Aquest va ser el seu primer contacte amb el club blaugrana, que més endavant reprendria de manera ben diferent. I abans de retirar-se definitivament, Carrasco va tornar a exercir d'entrenador i jugador amb l'equip de Bombers, que va ajudar a pujar a la Superlliga.

Màxima dedicació des dels despatxos

Mentre es dedicava en cor i ànima a aquest esport, ja havia començat la seva carrera professional dins del món de l'empresa, relacionat des de sempre amb el sector de la distribució esportiva. Però fa quatre anys

se li va oferir la possibilitat d'entrar en el sector agroalimentari i veterinari, a través de la gestió de l'empresa LDG, i el canvi el va motivar. En els dos últims anys, però, ha hagut de combinar la seva feina en aquest despatx amb la dedicació al Barça. El vòlei va tornar a la seva vida.

El directiu Josep Cubells li va demanar que es fes càrrec de l'equip de voleibol blaugrana, que tot just acabava de descendir a la primera divisió (equivalent a una tercera divisió). "Era un moment en què calia recuperar la dignitat, creure en l'equip", recorda Carrasco. I ell va tenir molt a veure en aquest ressorgiment de la secció, ajudat des de la banqueta per Toni Alemany. L'empenta d'en Pep, que des que va assumir aquest càrrec es va enfundar la

i en la següent, va quedar-se a només un set de classificar-se per a la Superlliga A.

Qüestió de família

En Pep Carrasco dedica al voltant de quatre hores diàries al Barça, ja sigui als entrenaments, des del despatx o bé fent gestions des de casa. Una dedicació que li reporta plena satisfacció per la seva estimació al Barça i al voleibol, tot i que assegura que la feina de directiu és més dura que la de jugador o entrenador: "A vegades acabo de matinada despatxant coses de la secció des de l'ordinador de casa. Però ho porto bé, ja que m'agrada aquest esport i col·laborar amb el Barça." Un esforç que val la pena, i que vol continuar fent, seguint un lligam familiar. El seu on-

"A vegades acabo de matinada despatxant coses de la secció des de l'ordinador de casa. Però ho porto bé, ja que m'agrada aquest esport i col·laborar amb el Barça."

samarreta del Barça i cada nit entrenava amb l'equip a la Ciutat Esportiva, va donar ales als joves jugadors. Van valer la pena les jornades laborals dobles –ja que continuava amb la seva feina de director a LDG–, perquè en la primera temporada l'equip va pujar a la Lliga FEV;

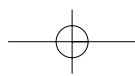
cle, en Raimon Carrasco, va ser president interí del Barça abans que fos elegit Josep-Lluís Núñez. Un dels quatre fills d'en Pep, la Sandra, juga en l'actualitat a l'equip cadet de vòlei del Barça, mantenint aquest vincle familiar ■

La pilota de vòlei sempre ha estat molt vinculada a la seva trajectòria vital.

Tres mesos de preparació intensa per jugar un partit

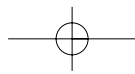
Aquesta última temporada, Carrasco va jugar fins i tot un partit. Va ser quan l'equip ja havia aconseguit l'ascens matemàtic a la Superlliga B. Per fer-ho va haver de preparar-se intensament durant tres mesos. Dues hores de preparació física diàries li van permetre arribar a un nivell físic òptim per disputar un set i mig. El vòlei és un esport molt reactiu i molt tècnic, i no és fàcil seguir practicant-lo. Ell, almenys, pot presumir d'haver tornat a jugar al més alt nivell.

BÀSQUET EN CADIRA DE RODES

L'Enric Comellas just en el moment d'efectuar una passada durant un dels entrenaments de l'equip AXA Winterthur FC Barcelona al poliesportiu de l'Institut Guttmann.

L'ARTESANIA FETA ESPORT

- Jugador de bàsquet en cadira de rodes
- Nom:** Enric Comellas Carrera
- Lloc i data de naixement:**
Gurb (Osona), 7 de gener de 1983

L'Enric Comellas és el segon capità de l'equip AXA Winterthur FC Barcelona, l'equip de bàsquet en cadira de rodes. A més d'esportista és artesà. Compagina el seu compromís esportiu amb la seva empresa de fabricació de cadires de rodes adaptades per fer esport. Segons l'Enric, la seva és l'única empresa que ofereix aquest servei de manufactura autòctona a tot l'Estat espanyol.

■ TEXT: Marc Parramon | FOTOS: Bevenrain

“**Molta gent no sap que existeix la secció** de bàsquet en cadira de rodes. Dius a la gent que estàs jugant una lliga nacional i es queden sorpresos”, explica l'Enric Comellas decebut pel desconeixement general del seu esport. L'Enric entrena quatre cops per setmana amb l'equip de l'AXA Winterthur FC Barcelona al poliesportiu de l'Institut Guttmann, un hospital de Badalona especialitzat en lesions medul·lars que serveix com a espai de preparació física i tècnica per a l'equip. Com que viu a la comarca d'Osona ha de fer 160 quilòmetres cada tarda (80 en cada trajecte) per complir amb una de les seves passions. Tot i la pallissa al volant i l'escassa repercussió pública d'aquest esport, l'Enric emana força per totes bandes. Només cal percebre el seu esperit i veure els seus bíceps. “Defensar a la samarreta uns colors que sents és una satisfacció i també una motivació”, afegeix assenyalant l'escut que llueix al pit. L'Enric, que ara té 24 anys, encetarà al setembre la seva sisena temporada a l'equip. Quan en tenia 17 va tenir un accident de moto a conseqüència del qual va patir una lesió medul·lar a nivell de les vèrtebres dorsals sis i set. De l'hospital Sant Joan de Déu

va ser traslladat a l'Institut Guttmann, per rebre tractament i començar la rehabilitació. Va ser en aquesta rehabilitació quan a l'Enric li van proposar fer bàsquet per recuperar mobilitat. “Em va seduir la idea, perquè a mi sempre m'havia agradat l'esport”, explica. L'Enric havia practicat, abans de la seva lesió, futbol sala i tennis, i era un bon jugador de bàsquet a l'equip de la seva escola. Les seves habilitats durant el procés de recuperació el van fer en-

L'Enric compra els materials i ell mateix doblega tubs. “Per fer una cadira trigo uns quatre o cinc dies”, diu

trar a l'equip que en l'actualitat, i des de fa cinc temporades, dirigeix Òscar Trigo. Si el bàsquet en cadira de rodes té poca repercussió pública, molta menys en té la feina a què es dedica l'Enric: la fabricació artesana de cadires de rodes adaptades per a la pràctica de l'esport. L'Enric i el seu soci, a través de l'empresa Blanch Comellas

SL, intenten obrir una escletxa de negoci enmig d'una clientela que acostuma a optar per la compra de cadires fabricades a l'estranger. “La gent comença a conèixer-nos i les cadires que fem agraden. Però la tendència en aquest àmbit és no confiar en el producte d'aquí. La gent pensa, equivocadament, que el que ve de fora és més bo”, explica.

L'Enric està especialitzat en la fabricació de cadires de rodes per a la pràctica del bàsquet, però ja està treballant en prototips per fer esquí, tennis i atletisme. Ara per ara treballa sobre comanda. Ell mateix pren les mides al jugador i escolta les seves necessitats. La seva cosina l'ajuda a fer els plànols, després compra els materials i comença a doblegar tubs. “Per fer una cadira trigo uns quatre o cinc dies”, explica. L'Enric fa un esforç considerable per ajustar els preus el màxim possible en un mercat on els euros del preu de venda es compten per milers. “Una cadira per fer bàsquet construïda amb titani -el material més lleuger- fabricada a l'estranger pot costar al voltant de 4.000 euros”, diu. L'Enric n'acaba de vendre una feta d'aquest material per 2.500. El bàsquet en cadira de rodes és un esport de contacte i les cadires en pateixen les conseqüències. Tot i que l'equip AXA Winterthur FC Barcelona té un mecànic que periòdicament fa un repàs de les cadires, “més d'una nit m'he hagut d'endur la cadira d'algun company per reparar-la al meu taller perquè si no, no es pot seguir amb els entrenaments”, recorda l'Enric. Cadires i reparacions sovint són finançades pels clubs en funció del pressupost i els acords establerts amb els jugadors. “És un esport pobre, però, a la vegada, és un dels més cars”, conclou l'Enric ■

Graderies i mitjans de comunicació

L'Enric reconeix que “cada vegada hi ha més gent que ve a veure els nostres partits”. Quan juguen a casa, al poliesportiu de l'Institut Guttmann, “ens vénen a veure molts familiars i també residents de l'hospital”, explica. Tot i el suport dels més propers, “a vegades et pots trobar un camp on només hi ha dues persones de públic. Però, per exemple, a Valladolid, competint amb l'equip d'allà -el Fundación Grupo Norte- ens hem arribat a trobar més de 200 persones a la grada”. Aquest és un dels aspectes més gratificants de l'esport que practica l'Enric. Com també ho són les cròniques aparegudes als diaris o, per exemple, al web oficial del club www.fcbarcelona.cat. “Així sabem que la gent ens pot seguir; quan veus això et sents agraït”, afegeix.

HOQUEI HERBA

● Delegat de la secció d'hoquei herba

● **Nom:** Jordi Delàs

● **Lloc i data de naixement:**

Barcelona, 22 d'agost de 1953

Jordi Delàs viu l'hoquei herba des de ben a prop. Ho fa tant com a delegat de la secció com encara com a jugador en actiu, als seus 54 anys, en l'equip de Tercera Divisió. Ell és un dels millors exemples per explicar la passió que ha viscut sempre la gent de l'hoquei herba. Un sentiment que es transmet de generació en generació.

AMB L'HOQUEI A LA SANG

■ TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Bevenrain / Arxiu familiar

Com una família, i segurament seguint el sentit més literal de l'expressió. Aquest és l'ambient que es viu dins la secció d'hoquei herba del FC Barcelona. De fet, aquesta aura es podria ampliar també als diferents clubs d'elit d'aquest esport. Qui ho sap molt bé és Jordi Delàs, que ara mateix és qui ocupa el càrrec de delegat de la secció, i als seus 54 anys segueix practicant aquest esport. Un càrrec, a més, que compagina amb les seves responsabilitats professionals a l'Hospital del Sagrat Cor de Barcelona.

Durant diferents generacions el seu cognom ha anat lligat a les alineacions del Barça en diverses categories. Com els Delàs també hi ha els Salip, els Noblom, els Vilà, els Falguera, els Agustí i molts d'altres. Perquè l'hoquei herba es transmet de pares a fills, d'oncles a nebots; famílies senceres que dels avis als besnèts han jugat o hi juguen. L'amateurisme en el qual es mou aquest esport –tot i que últimament comenci a alterar-se per la influència d'Holanda, Alemanya o Austràlia– fa que aquest caràcter familiar sigui encara ben palès. I el Barça d'hoquei herba aposta fort per seguir aquesta filosofia, la més propera al treball amb la gent de casa i només fent excepcions molt puntuals, com destaca Jordi Delàs: “No costaria gaire tenir un dels millors equips d'Europa. Però la nostra mentalitat és fer escola i que només vinguin jugadors de fora que puguin aportar coses noves, com és el cas de l'australià Mick McCann.”

Aquest davant, titular indiscutible en la selecció *aussie*, amb qui ha guanyat entre d'al-

tres la medalla d'or als Jocs d'Atenes, ha estat un dels puntals de l'equip durant la temporada passada. La presència de McCann, acompanyada de tot un col·lectiu de jugadors de casa, ha permès que el primer equip de la secció, que dirigeix Albert Bou, visqui un moment àlgid. Aquesta temporada el Barça s'ha quedat a només un gol dels play-off per al títol, només superat per les quatre grans potències d'aquest esport com són l'Atlètic de Terrassa, l'Egara, el Polo i el Club de Campo. Tots quatre clubs, amb recursos econòmics i socials força més importants. “Estem en un dels millors moments de la història i la secció va a la recerca de la seva pròpia identitat, diferenciada respecte a la resta d'equips”, reconeix Delàs, que també dóna alguns dels fona-

La continuïtat

Ara mateix la família Delàs té un dels seus membres en el primer equip del Barça d'hoquei herba, que juga a la màxima categoria. Es tracta de Tono Delàs, que torna a l'equip blaugrana després d'una experiència al Halverstedder alemany. Allà ha complementat els seus coneixements com a llicenciat en Pedagogia per poder aplicar-los en l'ensenyament de l'hoquei i dirigirà les escoles. El germà petit dels Delàs, el Miki, jugarà la propera temporada a l'Atlètic de Terrassa, després de convertir-se ara fa un any en el primer jugador internacional absolut de la secció en els últims 30 anys. Tots dos viuen al màxim la seva passió per l'hoquei i durant aquest estiu es troben a Austràlia per disputar la Lliga de Sydney: el Tono amb l'UTS i el Miki amb l'NSW.

Jordi Delàs, a l'hospital on treballa, amb un estic d'hoquei herba.

Tot i ser un esport de tradició i nissagues, el Barça d'hoquei herba busca arribar a nous àmbits. Els nens del Casal d'Infants del Raval n'és un bon exemple

ments bàsics sobre els quals es mou aquest projecte: “Intentem fer bé les coses, aprofitant els nostres recursos per fer un bé a la societat. Promoure una bona utilització del temps lliure, vinculat amb la idea de fer salut, sobretot tenint un esport per a tota la vida. Un exemple és que en l'equip de Tercera Divisió tenim jugadors de 60 anys. El nostre patrocinador, que és Bayer, defensa el mateix i en això ens sentim molt còmodes.”

Aquesta filosofia es concreta amb els 180 nens i nenes que formen part de les escoles de la secció i els tres equips femenins que juguen amb el nom de Barceloní Stick. Delàs afegeix: “Volem una implantació més social, amb més nens. Combreguem totalment amb el patrocinari de l'Unicef del primer equip de futbol pel que fa a la integració dels més desfavorits.” Un bon exemple és el projecte que ha portat l'hoquei herba a nens del Casal d'Infants del

Raval o els 30 nens amb discapacitat intel·lectual que s'han iniciat en aquest esport. Però no sempre tot ha anat tant de cara. La secció ha tingut moments delicats que s'han anat superant: “Una època força complexa van ser els anys 60, quan es va apagar la força d'un gran equip d'atletes que havien aconseguit per tres vegades el campionat d'Espanya. Cap a la fi de la dècada, els cismes de famílies van deixar la secció en situació també complicada.” Ara tot això ja és passat. On cal mirar és cap endavant, cap al futur pròxim i el més llunyà, i la secció blaugrana ho pot fer ara amb l'esperança de recollir els fruits de tota la bona feina que s'està portant a terme. I seguir fent-ho com una gran família ■

HOQUEI GEL

■ TEXT: Gustau Galvache | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

● Entrenador del primer equip d'hoquei gel

● Nom: Eugeny Semeriak

● Lloc i data de naixement:

Inta (Rússia), 9 de maig de 1961

Veure un nen jugar amb una pilota de futbol als peus és, en el nostre paisatge diari, una imatge ben normal. Al peu dels Urals, en canvi, allò que és habitual és veure com els nanos patinen sobre el gel. L'Eugeny era un d'aquests nens que patinaven sobre el gel, convertint en la seva ombra el *puck*—que és la *pastilla* amb què es juga aquest esport. Un dia l'Eugeny va posar ordre a la relació espontània que mantenia amb l'hoquei gel i es va decidir a entrenar i jugar amb el Dinamo de Minsk. Fins a Barcelona.

La passió és un sentiment que fa moure el món. A vegades tan ràpidament, i insòlita, com el *puck*. Així, seguint el ritme veloç, sovint vertiginós, de la *pilota* amb què es juga l'hoquei gel, i amb la motxilla sempre preparada—carregada amb patins, casc, guants i l'estic—, l'Eugeny Semeriak ha recorregut la distància que separa la ciutat d'Inta, de 40.000 habitants, al peu dels Urals, de la ciutat de Barcelona, al Mediterrani d'aigües tèbies i ambients càlids. Una calidesa que ara només es trenca quan s'acosta a una pista de gel. De la seva arribada encara recorda com d'entrada ja va percebre que “aquí la gent està tan boja pel futbol que el porten al cor”. Això no el va desanimar pas, perquè estava convençut—i diu que el temps li ha donat la raó—, que “entre els nois que no el juguen, n'hi ha que, com jo tenim el cor de gel”.

En els seus tretze anys d'estada a Barcelona,

Eugeny Semeriak va viure una primera etapa al club, on tenia la doble responsabilitat de ser jugador-entrenador. En aquelles temporades va ajudar el FC Barcelona a aconseguir una Lliga i una Copa.

El nou entrenador blaugrana té una vida ben “normal”, que és com ell mateix la defineix. Té el seu propi negoci d'importació i fa quadrar les obligacions laborals amb l'atenció a la família i la passió per l'esport. “En aquest món tot és combinable. Fixa't en l'estratègia d'un partit, que no hi ha cap manual únic. En el dia a dia es tracta de trobar l'equilibri entre una cosa i l'altra, i prendre temps als vespres i als dissabtes per a l'hoquei gel”. Explica que els entrenaments són a les deu de la nit, cosa que apunta cap a un dels valors comuns de l'esport amateur, la capacitat de sacrifici. Així, són tres dies d'entrenament entre setmana, amb sessions que acaben a la mitjanit.

És a dir, que a la sessió de preparació s'hi ha de sumar el retorn a casa, i que l'endemà, a primera hora, s'ha de tornar a la feina, que és d'on surten les garrofes.

L'altre sacrifici és combinar els horaris de la competició amb el cap de setmana. Els partits que es juguen a casa són els dissabtes a tres quarts de deu del vespre i en els de fora, un quart més tard, a les deu. A aquests horaris s'hi ha d'afegir la tornada a casa, amb viatges de nit des de Puigcerdà o Vielha, retorns pesats que es converteixen en una altra prova de la passió que els jugadors i els entrenadors senten per aquest esport.

La significació del gel

“Ho és tot. És tota la meua vida. Crec que no l'entendria sense l'hoquei gel perquè el gel sempre ha estat aquí”, apunta l'Eugeny Semeriak, mentre s'assenyala el cor i el cap. Però si el fet de viure l'hoquei gel apassionadament ja és prou significatiu, el fet de defensar els colors del FC Barcelona en el món del gel ho acaba de fer més especial. Per al tècnic, “portar aquest escut fa que, vagis on vagis, tot prengui una significació especial. Ets el Barça i quan anem als punts de l'Estat amb més tradició d'hoquei gel, la nostra visita es converteix en alguna cosa més que un partit. Sovint parlem de pobles mitjans o ciutats petites i la presència del Barça sempre se

segueix amb una atenció especial.”

L'Eugeny també defensa que l'hoquei s'ha d'entendre com un espectacle. “És un esport de contacte, que s'ha de jugar sense por.”

En aquest sentit vol fugir de determinats estereotips, per exemple els que apunten l'hoquei gel com un esport violent o que només es juga i se segueix en ciutats on fa fred i el clima és advers. “El cas d'algunes ciutats del sud dels Estats Units és prou significatiu. A Los Angeles mateix tenen equips de nivell i la pista sem-

seves activitats professionals”, explica l'Eugeny.

Una de les claus per a l'hoquei es la promoció de l'esport. Quan l'entrenador blaugrana repassa els diaris mentre esmorza hi troba “un munt de pàgines que parlen de futbol, algunes de bàsquet i molt poca cosa més dedicada als altres esports. I això és un error.” Eugeny Semeriak manté que “la popularització de l'esport depèn de la difusió que en puguin fer els grans mitjans, sense oblidar els recursos econòmics que es necessiten per fer més gran

Per al tècnic rus, “portar aquest escut fa que, vagis on vagis, tot prengui una significació especial; la visita a altres pistes es converteix en alguna cosa més que un partit”

pre és plena amb gent disposada a passar-s'ho bé. És una llàstima que aquí s'hagi perdut una mica el grau d'expectació que s'havia aconseguit als anys vuitanta”.

La promoció és clau

El fet que l'esport no sigui popular a l'Estat espanyol fa que “a diferència d'altres esports que són professionals, en l'hoquei gel la gent juga de cor, ja que ha de combinar-

ho amb les

l'hoquei gel, que això, però, ja és cosa nostra”. L'entrenador del Barça d'hoquei gel insisteix a demanar als socis del club que visquin els gols de l'equip de futbol i celebrin les cistelles del bàsquet blaugrana, però que “siguin tafaners i que s'acostin en dia de partit a la Pista de gel perquè hi faran una gran descoberta”. Semeriak també apunta que “nosaltres som el Barça, i jo que he jugat a pistes plenes, sé que quan ets a la pista la millor sensació que es pot tenir és sentir el suport del públic” ■

Novetats per la propera temporada

Com a tots els equips, el punt final de la temporada obre la porta als canvis en la configuració de la plantilla. El Barça d'hoquei gel no n'és cap excepció. Hi haurà set jugadors que marxen i set noves incorporacions. Es tracta d'afinar l'equip per tal de millorar els resultats d'aquesta temporada, on s'ha arribat al play-off de semifinal a la Lliga i a les semifinals de la Copa. La intenció de la secció és combinar les incorporacions de jugadors destacats amb joves que pugin de l'equip sots-20. En aquesta llista de baixes destaca la del porter Guillem Álvarez. Álvarez ha desenvolupat tota la seva trajectòria esportiva al FC Barcelona i amb 31 anys ha decidit retirar-se. Els responsables tècnics ja han trobat substitut, es tracta del porter txec del Vielha Fedor Rhobarek.

PATINATGE ARTÍSTIC

"SOM LA SECCIÓ QUE MÉS HORES ENTRENEM"

■ TEXT: Jaume Canut | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

● Director tècnic del patinatge artístic

● Nom: Patrick Capmartin

● Lloc i data de naixement:

Tolosa (França), 2 de juny de 1964

Patrick Capmartin és el director tècnic del patinatge artístic sobre gel del FC Barcelona des de fa tres temporades. Nascut a Tolosa (França), va estar deu anys a l'equip nacional com a patinador professional i posteriorment es va iniciar en la seva carrera com a entrenador. També és ballarí, llicenciat en INEFC i té el títol per ensenyar dansa. Ha entrenat als clubs de Montpeller, París i Tolosa.

La Pista de Gel del FC Barcelona rep cada

dia desenes de persones que volen gaudir del patinatge sobre gel durant un dia. Però hi ha gent que gaudeix d'aquest esport cada dia. I és que la Pista és la seu d'una de les seccions més desconegudes del club: el patinatge artístic sobre gel.

Una de les persones que hi és cada dia és el seu director tècnic, Patrick Capmartin, que no dubta a afirmar: "Som la secció que més hores entrenem". Durant tot el dia, la Pista rep la vuitantena de patinadors i patinadores que té la secció, des de les set del matí fins a les dotze de la nit. "A les set del matí comencem amb els més petits, que entrenen abans d'anar a escola. Després, durant tot el matí i al migdia un altre cop, tenim el grup nacional de la Residència Blume. A les cinc de la tarda,

tenim classes particulars, sobretot per avançar treball específic amb els més petits. A més, l'equip de ballet entrena dos dies a la setmana fins a les dotze de la nit; aquests dies surts de la Pista sense haver sopat i havent entrat a tres quarts de set del matí. Et fiques al llit a la una de la matinada i l'endemà t'has de llevar a les sis per tal d'anar a entrenar els més petits", relata Capmartin. I això no s'acaba aquí: "En el descans sempre tenim alguna cosa per fer, com ara arreglar les botes, parlar abans de la pràctica, arreglar les inscripcions a les competicions, buscar i triar les músiques adequades, buscar els vestits per al ballet, enviar correus electrònics, trucar a la Federació...". El treball diari de cada setmana es complementa amb les competicions: "Aquest any, per exemple, de

Patrick Capmartin lligant-se les botes de patinar. Al costat, una actuació de ballet sobre gel.

Més enllà del patinatge

Aquest veí del barri de la Barceloneta no para mai a casa. El treball com a director tècnic a la secció blaugrana li acapara la major part del temps, però quan té alguna estona lliure la dedica a les seves aficions. Però això no vol dir que desconnecti del patinatge artístic: “Col·laboro amb les coreografies de l’Institut del Teatre des de fa tres anys. És l’altra part de la meua professió. M’omple, m’ajuda i em dona més recursos per a les coreografies del patinatge artístic”, confessa Capmartin. A més, Patrick és un enamorat de la dansa, del cinema i la música. Cada matí quan es llevava, ens explica, “obro les persianes i miro el mar”; i és que precisament el windsurf és una altra de les passions d’aquest tècnic francès que treballa nit i dia per al patinatge blaugrana.

Classes particulars, feina a l'escola, perfeccionament per als més grans... La feina no s'atura a la Pista de Gel

març a maig no he tingut ni un cap de setmana lliure entre les competicions individuals i les dels equips de ballet.”

El patinatge artístic demana molt de sacrifici per part del patinador i, a la vegada, de l’entrenador. “L’equip tècnic passem tot el dia aquí”, declara Patrick. Òbviament, en un esport d’aquest tipus que implica tantes hores de dedicació, el patinatge no ho és tot. “A més de patinar ens preocupem si mengem bé, si dormen

bé i si anímicament estan bé”, argumenta el director tècnic, el qual afegeix que se sent “una mica pare” d’aquests patinadors i patinadores.

Precisament, aquest equip tècnic encapçalat per Patrick Capmartin ha de fer mans i mànigues per aconseguir que els més petits s’enganxin a aquest esport i s’impliquin de la manera que ho fan. “Els entrenadors hem de transmetre uns valors i motivar els nens i les nenes. Els hem d’explicar nosaltres què és el patinatge artístic. N’hi ha molt pocs que vinguin sols; els altres els hem d’anar a buscar. Els hem d’il·lusionar, cada dia és diferent i hem d’aconseguir que el nen mantingui aquesta il·lusió. En aquestes edats ho enfoquem més com un joc, no pas com un treball”, explica el tècnic francès.

Va ser aquesta il·lusió i l’engrescadora proposta del FC Barcelona el que va fer que Patrick ho deixés tot i vingués a Barcelona. “Amb 40 anys, canviar de ciutat i de casa suposa un gran canvi a la teua vida. Era un repte per a mi venir a ensenyar a Barcelona”, confessa Capmartin, que més endavant explica el camí per arribar al seu destí actual: “Em van fer una proposició des de la secció per suplir el lloc que havia quedat vacant. Llavors des de Tolosa vaig venir a veure la pista, a parlar amb la Marta Andrade (patinadora i professora del club), a veure els alumnes. Vam fer una prova i em va agradar molt el projecte.” El que va començar com un repte fa tres anys, ara s’ha consolidat com un gran projecte amb uns resultats extraordinaris que avalen el treball constant de Patrick Capmartin ■

SECCIONS NO PROFESSIONALS DEL FC BARCELONA

SECCIÓ	ANY FUNDACIÓ	CATEGORIA EQUIP SÈNIOR	RESULTATS DESTACATS TEMPORADA 06/07	ALTRES CATEGORIES DE LA SECCIÓ
--------	--------------	------------------------	-------------------------------------	--------------------------------

ATLETISME	1899	Competicions estatals	Equip masculí: campió Copa del Rei en Pista Coberta Equip masculí: campió Copa Catalunya de Clubs Equip femení: 3r lloc Copa del Rei en Pista Coberta Equip femení: campió Copa Catalunya de Clubs Manuel Olmedo: 1r a la prova de 800 m de la Golden League (Roma)	Escola / Promeses
------------------	------	-----------------------	---	-------------------

BÀSQUET EN CADIRA DE RODES	1967 (inicialment secció associada, a partir de la temporada 07/08 és secció pròpia del FCB)	Divisió d'Honor	6è lloc a la Lliga Campió de la Lliga Catalana	Benjamí / Aleví / Infantil / Cadet / Juvenil / Sènior B
-----------------------------------	--	-----------------	---	---

BÈISBOL	1941	Divisió d'Honor	Campió de la Copa CEB (competició europea) Aquest cap de setmana acaba la Lliga (tenen opcions al Campionat)	
----------------	------	-----------------	---	--

HOQUEI GEL	1972	Divisió d'Honor	5è lloc a la Lliga	Sub 10 / Sub 12 / Sub 14 / Sub 18 / Sub 20
-------------------	------	-----------------	--------------------	--

SECCIÓ	ANY FUNDACIÓ	CATEGORIA EQUIP SÈNIOR	RESULTATS DESTACATS TEMPORADA 06/07	ALTRES CATEGORIES DE LA SECCIÓ
--------	--------------	------------------------	-------------------------------------	--------------------------------

HOQUEI HERBA	1970	Divisió d'Honor	5è lloc a la Lliga	Benjamí / Aleví / Infantil / Cadet / Juvenil / Sènior B
---------------------	------	-----------------	--------------------	---

PATINATGE ARTÍSTIC	1972	Individual Europea Ballet: Europea per equips	Campionat d'Espanya Júnior: 3r lloc femení per a Glòria Gallego i 3r lloc masculí per a Manuel Legaz Campions en categoria Spoir de Ballet al III Campionat Internacional de Ballet de Barcelona, l'International Grife Argent i el Trophée International d'Occitanie	
---------------------------	------	--	---	--

RUGBI	1924	Divisió d'Honor	6è lloc a la Lliga	Escola / Infantil / Cadet / Juvenil / Sènior C / Sènior B
--------------	------	-----------------	--------------------	---

VOLEIBOL MASCULÍ	1970	Super-Lliga 2	2n lloc a la Lliga FEV (classificació que ha permès l'ascens a Súper-Lliga 2) Campions d'Espanya juvenils	Infantil / Cadet / Juvenil / Júnior
-------------------------	------	---------------	--	-------------------------------------

SECCIÓ	ANY FUNDACIÓ	CATEGORIA EQUIP SÈNIOR	RESULTATS DESTACATS TEMPORADA 06/07	ALTRES CATEGORIES DE LA SECCIÓ
--------	--------------	------------------------	-------------------------------------	--------------------------------

VOLEIBOL FEMENÍ	1994	Lliga FEV	Campions de Lliga (classificació que ha permès l'ascens a la Lliga FEV)	Aleví / Infantil / Cadet / Juvenil
------------------------	------	-----------	---	------------------------------------

QUÈ HA PASSAT

■ TEXTOS: Xavier Catalán / Jaume Canut | FOTOS: Bevenrain

Lliurament d'insígnies d'argent

Durant els primers dies del mes de juliol, el FC Barcelona va fer lliurament de les insígnies d'argent als socis amb 25 anys d'antiguitat. Aquest acte és un just reconeixement a la fidelitat dels socis envers el club. Enguany, diferents directius de l'entitat van lliurar 4.600 insígnies d'argent a la Sala París, un dels emplaçaments més emblemàtics de l'entitat des de la final de la Champions del 2006.

Eto'o i el Barça, amb la prevenció d'accidents

El futbolista camerunès Samuel Eto'o va adherir-se a la campanya *Make Roads Safe* (Fem les carreteres segures), una iniciativa de la Comissió per la Seguretat Viària Mundial. L'acte es va celebrar a les instal·lacions del FC Barcelona i la campanya va ser difosa per la Fundació RACC. Aquesta campanya té l'objectiu de conscienciar sobre l'epidèmia mundial que suposen els accidents de trànsit, que causen la mort de prop de 3.000 persones cada dia, 500 de les quals són nens.

Ride for de NEES, una iniciativa solidària

La Fundació FC Barcelona i la Fundació Stichting de NEES de Johan Neeskens van sumar esforços en la iniciativa solidària *Ride for de NEES*. Vuit ciclistes van viatjar des de Hoogland (Holanda) fins al Camp Nou en bicicleta. En total, més de 1.650 quilòmetres en deu dies. La iniciativa es va dur a terme per recaptar fons, gràcies als espònsors de la cursa, per a les activitats per a nens i joves finançades per la fundació de Johan Neeskens.

La Fundació suma esforços amb el projecte XICS

L'exjugador Julio Alberto va ser protagonista de dues accions més destacades dels darrers mesos de la Fundació. Vinculat al projecte XICS, és a dir, a la Xarxa Internacional de Centres Solidaris del Barça als països i zones on la infància viu en condicions més desfavorables, es va desplaçar amb representants de la Fundació fins al Marroc i el Senegal per apropar novament l'esport i l'educació en valors a aquells que més ho necessiten.

Canvis a la direcció de l'àrea comercial

Daniel Schloesser és el nou director de Màrqueting, Comercial i Media del FC Barcelona. Schloesser substitueix Esteve Calzada, que va deixar l'entitat de mutu acord amb la direcció per emprendre nous reptes professionals. Schloesser ocupava fins ara el càrrec de director Comercial i de Patrocinis.

Els quatre nous cracs

Thierry Henry, Touré Yaya, Éric Abidal i Gabriel Milito són els quatre fitxatges del Barça 2007-08. Henry, provinent de l'Arsenal FC, va ser presentat, enmig d'un enorme interès mediàtic, davant de més de 30.000 aficionats. El següent va ser el migcampista ivorià Touré Yaya, que jugava al Mònaco la temporada passada. Els dos últims jugadors que es van presentar van ser els defenses Éric Abidal, procedent de l'Olympique de Lió, i Gabi Milito, que prové del Reial Saragossa. Tots quatre jugadors van signar per quatre temporades.

Conveni amb la UDA Girona

El president Joan Laporta va signar un conveni amb els responsables de la UDA Girona, en què s'estableixen diversos compromisos esportius entre ambdues entitats per als pròxims tres anys. El FC Barcelona podrà facilitar la incorporació temporal de jugadors del seu planter a la disciplina de la UDA Girona, i assumirà la direcció del planter del club gironès a través d'un coordinador designat pel club.

Argentina – Algèria, al Camp Nou

El Camp Nou va ser l'escenari del partit amistós entre les seleccions de l'Argentina i Algèria. Més de 20.000 espectadors van poder gaudir d'un gran partit, on Argentina va imposar-se 4-2 amb dos gols del blaugrana Messi, que va ser el gran protagonista de la nit.

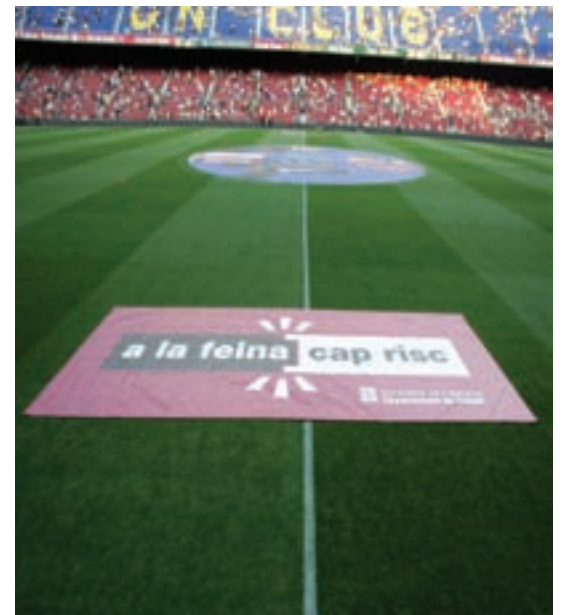

Juga-la, nou projecte de la Fundació

El projecte *Juga-la* és el programa de nova creació en l'àmbit de l'àrea de Formació i Assistència de la Fundació FC Barcelona. L'esport és el fil conductor i el vehicle per proposar als alumnes un seguit d'activitats orientades a afavorir el reconeixement de diferents valors i actituds positius. El principal instrument d'aquest programa és el lloc web www.juga-la.cat, especialment adreçat als centres docents de Catalunya, però també obert a tothom.

El Camp Nou, contra els riscos laborals

El FC Barcelona va adherir-se a la campanya institucional *A la feina, cap risc* del Departament de Treball contra els riscos laborals coincidint amb el partit de Lliga contra l'Espanyol al Camp Nou. Es va lliurar tota mena de material informatiu i promocional als aficionats que van passar per l'estand instal·lat per Treball i, a més, es van desplegar dues lones de la campanya just abans de començar el derbi i es va emetre l'espot publicitari als videomarcadors.

QUÈ HA PASSAT

Nou rècord de socis: més de 156.000

La temporada 2006-07 va significar un altre any de creixement quant a nombre de socis barcelonistes. El 30 de juny del 2007 la xifra arribava als 156.366 socis, una fita rècord en la història del club. La iniciativa *El Gran Repte*, impulsada l'any 2003, ha estat un element clau perquè aquest creixement es faci realitat. Aquesta última temporada, fins a 11.484 socis, és a dir, un 7,92% d'increment, es van incorporar, a la massa social blaugrana.

Cares noves a l'handbol blaugrana

Kasper Hvidt, Demetrio Lozano, Garabaya, Noddesbo, Gull i Rocas són els sis nous fitxatges del Barça d'handbol. El porter Hvidt, l'extrem Rocas i el lateral Lozano, que afronta la seva segona etapa al Barça, jugaven al Portland San Antonio la temporada passada. Els pivots Garabaya i Noddesbo, vénen procedents del BM Valladolid i del Kolding, respectivament. Per últim, el lateral dret Gull prové del BM Valladolid. Aquests fitxatges s'engloben en el nou projecte 2007-08 de l'handbol blaugrana.

Ilyasova se suma al projecte de l'AXA FC Barcelona

Ersan Ilyasova va ser el primer fitxatge de l'equip de bàsquet. L'aler-pivot turc va signar un contracte que el vincularà al club per dos anys. Ilyasova, de 20 anys, és un aler-pivot molt polivalent, ja que pot jugar en la posició d'aler, o d'aler-pivot, i sobretot, es tracta d'un jugador amb una gran progressió. Ilyasova va jugar les dues últimes temporades als Estats Units, la darrera als Milwaukee Bucks de l'NBA.

AXA patrocina l'equip de bàsquet i el de bàsquet en cadira de rodes

L'empresa d'assegurances AXA Winterthur continua sent el patrocinador oficial de la secció de bàsquet. Amb motiu de l'adquisició de Winterthur per part d'AXA, la denominació del primer equip de bàsquet també s'ha modificat. Des d'aquesta temporada, l'equip s'anomena AXA FC Barcelona. A més, el club i AXA Winterthur també van arribar a un acord pel qual aquesta entitat es converteix en patrocinadora principal de l'equip de bàsquet en cadira de rodes, que passa a ser secció oficial del club.

Llotja Oberta: sortejats els cinc primers partits

La iniciativa Llotja Oberta, que es va posar en marxa fa cinc temporades per l'actual Junta Directiva, permet que cada jornada de Lliga espanyola que l'equip jugui al Camp Nou deu socis i sòcies siguin convidats a presenciar el partit des de la Llotja Presidencial. A diferència de les temporades anteriors, aquest any s'han sortejat els cinc primers partits de Lliga, i al llarg de la temporada s'aniran fent els corresponents sortejos per designar la resta de socis que podran assistir a la Llotja.

Visa Barça

L'enhorabona, campions!

www.busquemtitulars.com

El 30 de juny passat, 50 titulars de la Visa Barça van fer realitat el somni de jugar un partit al Camp Nou. Sobre la gespa de l'estadi es va veure un bon futbol, però sobretot s'hi van viure moltes emocions. Els campions i els seus acompanyants

van poder gaudir d'una jornada plena de sorpreses, amb entrenament a les instal·lacions del Barça, espectacles a la llotja, sopar amb tots els titulars i moltes coses més. L'any vinent podries ser tu.

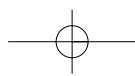
Juguem?

 "la Caixa"

Patrocinador oficial
del FC Barcelona

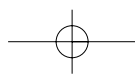
Si encara no tens la Visa Barça, sol·licita-la a la teva oficina de "la Caixa", on-line a través del web o truca al 902 239 498.

50 Aniversari del Camp Nou (IV)

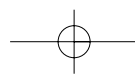
31 de maig de 1994

BARÇA

"NO SAPS MAI QUÈ ETS ALS ULLS DELS ALTRES"

El futbol és moltes coses, però no pot ser res sense emoció. Per això quan algú es fa del Barça, mai més deixa de ser-ne. Es poden canviar cromos i col·leccionar samarretes, però el sentiment es manté. Aquesta és una màxima universal, que funciona aquí i arreu. Potser per això és imprecís dir que el Pep Guardiola està de tornada, perquè de fet no havia marxat mai. Aquesta temporada s'estrena com a entrenador al futbol base, on posarà la seva experiència al servei dels més joves. Reflexions futboleres i de club de qui confessa que no va buscar mai ser el símbol de res

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

Què és el Barça i el barcelonisme?

El FC Barcelona és transversal i aquesta és la seva força. Al darrere d'aquest *isme* s'amaga gent diversa, arribada d'arreu, i una vinculació al país que en els temps del franquisme va prendre una significació especial.

A l'últim número de la REVISTA BARÇA Johan Cruyff deia que al jugador de casa li pesa la samarreta perquè de petit ja coneix la dimensió real del club. Com s'ha de gestionar aquesta proximitat?

Se n'ha de ser conscient i s'ha de tractar amb naturalitat. A veure: un és nano, es fa del Barça i ho és per sempre. És una cosa afectiva. I com a cosa afectiva que és, si tens la sort de ser tu qui ha d'acabar jugant i fent els gols del teu equip, aleshores les victòries es gaudeixen més i les derrotes també es pateixen més.

Traces una frontera entre la professionalitat i el sentiment?

No, no. Senzillament exposo que el jugador de casa no es pot mostrar indiferent al fet de guanyar o perdre, i que quedí clar que qualsevol futbolista vol guanyar sempre.

La teva aposta és educar el jugador de base, fet a casa, en la normalitat del futbol d'elit?

És que en això no es pot badar. Ser jugador del Barça vol dir que ets en un club on des del primer minut, al marge d'on vinguis, has de saber que l'exigència és i serà màxima. Aquí s'ha de guanyar al primer entrenament, i al segon, i al tercer, i al primer i al segon amistós, i al primer i al segon partit de debò, els oficials, que són els que donen títols. El futbolista que

no ho pugui entendre, o que no pugui fer l'esforç per aconseguir-ho, en quedarà al marge. També és cert que aquesta exigència màxima té avantatges.

Com ara?

Si arribes al primer equip del FC Barcelona, jugues amb els millors. La teva feina la veuran a tot el món i les condicions d'entrenament seran òptimes. A banda, les possibilitats d'una ciutat com aquesta són immenses. I tot això t'ho dona el Barça. Quan guanyes la gent t'estima, i quan es perd la gent et deixa viure, i això, per exemple, a Itàlia no passa. La suma d'aquests elements fa que com a futbolista estiguis a dalt de tot. Ets al *top*. Jo mateix, amb

"En un altre club no hauria arribat on vaig arribar. Hi ha una part del meu èxit que me'l va donar la institució, el Barça"

la pilota als peus vaig ser el que vaig ser perquè vaig jugar aquí, amb els millors futbolistes. Si hagués jugat en un altre club, i amb uns altres companys, probablement no hauria tingut tants èxits, ni hauria estat el jugador que vaig ser. Tampoc no hauria tingut la transcendència que vaig tenir. En aquest èxit, hi ha una part que penja directament del meu esforç —que me l'atribueixo i el reivindico—, però hi ha una altra part que ve donada per la institució. Tenir-ho clar és important per no perdre el cap i tocar sempre de peus a terra.

Explicues que en època de vaques magres la gent deixa viure el jugador del Barça i no l'ofega. En canvi, al camp hi ha silencis del públic que a la força han de ser eixordadors per al jugador, i a l'equip els han de pesar.

Els tarannàs no es poden canviar. Som com som i no cal que intentem reinventar-nos. L'aficionat va al camp tranquil, a gaudir, i no se'l pot enredar amb segons quina mena de futbol.

És a dir, encara que sigui per guanyar, tot no ens val?

Quan jugava era plenament conscient que al públic se l'havia d'animar els primers deu minuts de joc. Els havíem d'enganxar al partit. Que com s'aconsegueix? Creant ocasions, fent gols i jugant bé. No hi ha secrets, és pura matemàtica. Als grans clubs hi ha aficionats que fa trenta o quaranta anys que van al camp i que han vist molts i molt bons partits. Són de paladar fi. Tenen bon gust i saben què volen. Aquesta és una constant que es manté.

Penses que el pragmatisme que tantes vegades fem servir per anar pel món ens hauria de servir per no oblidar, quan entrem al camp, que hi ha moments per a tot?

Sí, però la nostra manera de jugar és la del ser protagonistes i ofensius. És tirar un fora de joc a l'últim moment quan possiblement un altre equip estaria arraconat al darrere. Aquest és el tarannà nostre. Fem bé de no renunciar-hi.

Per això és tan difícil jugar al Barça?

Home, s'ha de fer bé i s'ha de guanyar, que aquesta és la primera premissa. I alerta!, a ve-

PARLEM AMB... JOSEP GUARDIOLA

gades quan des del Barça reivindicuem aquest gust, ens diuen: “*Oh, ja hi som, sempre parlem de futbol des d'un punt de vista romàntic!*”. Doncs no, no senyor! Apel·lar al gust és respectar la pròpia història, i a més és parlar de números. Als últims 15 anys no hi ha ningú que tingui més títols que nosaltres. Ningú n'ha guanyat tants com el Barça. Si anem a trumfos bastos queda ben demostrat que podem conciliar uns números brillants i aquesta noble reivindicació del futbol fi, per a paladars exquisits. Tenim una història molt potent i des de l'any 91 la nostra és la crònica d'un èxit continuat. Ningú no ha guanyat tant com nosaltres, que no s'ha d'oblidar i a vegades es perd de vista.

Aquest futbol de paladar fi està fet de Guardiolaes, Xavis, Iniestes... Aquest joc, geomètric i elegant, de traçada intel·ligent, que no vol deixar rastre, et va ajudar a guanyar-te la complicitat del barcelonista?

Hi podria estar d'acord, però el *Chapi* Ferrer també ens l'hem estimat molt perquè corria més que ningú. I del Migueli, què se'n pot dir? Estem fets de finesa i de coratge, i una cosa sense l'altra no aniria bé. A la gent li agrada

l'honestat de l'estil *Puyi* (Carles Puyol). I a mi, com a espectador, el primer. De la mateixa manera també m'agrada l'Andrés (Iniesta) o el Xavi.

Tu ets del grup de la finesa.

En un grup d'onze jugadors no hi pot haver onze futbolistes del mateix perfil. Un jugador per si sol no és ningú. Un jugador esdevé futbolis-

“Des de l'any 91 la nostra és la crònica d'un èxit continuat. Ningú no ha guanyat tant com nosaltres”

ta quan s'interrelaciona bé amb la resta. Si no, no té sentit. Al camp, per ser un mateix, t'has de relacionar amb els altres deu que t'acompanyen en l'aventura de la victòria. Estem parlant d'un joc, que està fet per l'equip i on per si sol, insisteixo, no ets res. Al futbol observes, mires o intueixes el moviment del company, i en funció d'això, decideixes.

Aristòtil deia que l'home és un animal social. Veig que el futbolista, tant o més.

Jo estic content de l'educació que vaig rebre. Vaig ser molt ben educat pels meus pares, he estat excel·lentment educat a casa; vaig anar a bones escoles, ben normals, sense pretensions, que com a eina pedagògica han funcionat. Però a aquests factors s'hi ha d'afegir l'esport, que m'ha fet com sóc i que m'ho ha donat tot sense gairebé adonar-me'n. La millor manera d'educar és quan hi arribes tu mateix, descoberta a descoberta, pràcticament sense buscar-ho.

Aquest Guardiola nen, d'escola pública i poble petit, com la resta de nens veia el camp del Barça i tot el que vol dir el FC Barcelona com una cosa gegant. Avui aquestes dimensions es mantenen o s'han enxiquit?

Certament, de petit tenia una imatge distorsionada, perquè –i ja m'està bé– era sobredimensionada. Era –fixat-hi– gairebé paradisíaca, i cony!, amb el temps t'adones que el Barça no deixa de ser una realitat que pertany al món dels adults i que, com en qualsevol món d'adults, hi ha coses bones i coses dolentes. Tot i aquest bany de realitat, el Barça és molt gran.

Roda el món i torna al Born

El cas de Pep Guardiola –Barcelona, 1971– fa bona aquesta dita popular. Un crac sortit del planter que ara hi torna. Després de passar per totes les categories inferiors, va debutar amb el primer equip a la temporada 1990-1991. Va ser un diumenge a mitja tarda, en un partit contra el Cadis a l'Estadi. Va exercir el rol de 4 durant una dècada sencera. El seu historial respon a uns dels millors moments de la història recent del FC Barcelona, l'anomenat Dream Team, amb la primera Copa d'Europa i quatre lligues consecutives. Guardiola va jugar amb alguns dels millors futbolistes del món a la dècada dels 90, des de Romário fins a Laudrup, passant per Zubizarreta o Rivaldo. La seva trajectòria al FC Barcelona es va tancar al final de la temporada 2000-01, quan va marxar a Itàlia contractat pel Brescia. Set anys després torna al punt d'inici. A l'alumne avantatjat ara li toca fer de mestre. Llei de vida.

Pep Guardiola parla amb els jugadors del Barça B durant un entrenament a les instal·lacions de la Ciutat Esportiva.

Has tornat al Barça a tocar d'un aniversari potent: d'aquí a un mes l'Estadi farà 50 anys.

La meua relació amb el Camp Nou és tan afectiva que em costa parlar-ne. A vegades em diuen si l'Estadi és casa meua i s'equivoquen de ple. El camp és un lloc on em trobo molt a gust, perquè m'hi sento còmode i m'agrada. Però d'aquí a dir que hi estic com a casa! Per a mi el camp és una altra cosa. És un lloc que m'ha ajudat a créixer i aquesta raó em provoca un sentiment immens de gratitud. Aquesta terra precisa, aquest espai vastíssim, m'ha donat molt més del que jo li he pogut retornar. Això sí, per damunt de tot, si el camp és casa d'algú, és sobretot la casa de tota la gent del Barça. El Pep Guardiola, per descomptat, no se'n voldria apropiat.

Però precisament perquè és de la gent del Barça, també és una mica teu.

En aquest sentit, sí. De petit petit ja m'hi portaven, a veure els partits, i en acabat vaig viure a la Masia. Obries la finestra i el veies davant amb tota la seva immensitat. Més tard vaig conèixer-lo des de dins, i comptant que al primer

equip m'hi vaig estar fins als 30, són 17 anys de contacte constant. És impossible que no hi hagi una sòlida correlació afectiva...

Un vincle que en el teu cas, i aviat està dit, es basa en 472 partits defensant la samarreta del FC Barcelona, uns 250 jugats com a local.

Aquest és un honor que em va ensenyar que si jugues bé, el camp es fa petit i si jugues malament, aleshores et devora. L'amabilitat de l'estadi amb el futbolista ve condicionada per com està l'equip.

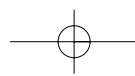
Aquest marge d'amabilitat deu variar si, a més, ets un símbol.

Jo sabia els estatus de l'equip, sabia qui era qui. En Koeman, el Laudrup, el Txiki, l'Stóitxkov... i mai em vaig sentir símbol. A vegades és l'entorn qui necessita agafar-se a determinades idees, encara que sigui inflant-les. A vegades es busca un capità amb caràcter, en altres senzillament un referent catalanista o un jugador que tingui una determinada història personal al darrere. El busquem i ens hi agafem. Una altra cosa és

que el personatge escollit ho hagi buscat premeditadament, que no és el meu cas.

Però el Barça del més que un club també està fet de símbols, que en molts casos són futbolistes o exjugadors. Aquest seria el teu cas, el d'un nano de casa que arriba al primer equip, que quan la guanyem ens diu que ja la tenim aquí i que, quan la perdem, plora encogit sobre la gespa d'Atenes.

Plores perquè has perdut i l'ànima et fa mal. I somrius, i cries, i cantes, quan has guanyat i et sents l'home més feliç del món. Però no plores ni somrius perquè algú ha decidit que ets un símbol. De debò, no saps mai el que ets per als altres. És molt difícil saber-ho. Quan jugava, la meua pretensió era ser un bon jugador de futbol, i ara només vull ser un bon entrenador, una bona guia per als futbolistes que pugen. Tota la resta, creu-me, no era ni és gens buscat, gens pretès. I no ho dic com a falsa modestia o com a excés d'humilitat. Sóc com sóc i no vaig pretendre mai ser allò que a vegades se m'ha atribuït.

UN GAMPER 5 ESTRELLES

Som a l'agost. Temps d'esbarjo. Temps de vacances. I un any més, com ja és tradició a Can Barça, temps de Gamper. Aquest any, el dimecres dia 29 el Camp Nou tornarà a obrir les portes per estrenar de manera oficial la temporada. I ho farà per acollir la 42a edició del Trofeu Joan Gamper, en un partit davant d'un dels grans d'Europa, l'Inter de Milà

TEXT: Berta Brau | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB / Inter FC

L'aposta pel Gamper ha estat decidida i entusiasta. En les quatre darreres edicions Boca Juniors, AC Milan, Juventus i Bayern de Munic van ser els rivals de luxe d'un torneig que és referència per a l'Europa futbolística. I enguany serà l'Inter de Milà qui s'enfrontarà a l'equip que dirigeix Frank Rijkaard.

Com cada temporada, els molts atractius que presenten els rivals que visiten l'estadi amb motiu del Gamper no faran més

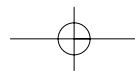
que completar la il·lusió dels barcelonistes per veure en acció el seu nou equip. És el dia per veure en directe com arrenca l'equip i com s'acoblen els nous. Enguany el Gamper permetrà veure en acció un equip que il·lusiona de manera especial. L'arribada d'Henry, Touré, Abidal i Milito ha acabat de configurar un bloc que d'entrada presenta les millors credencials per aspirar a guanyar qualsevol dels títols en joc.

L'equip de Rijkaard es trobarà davant un Inter de Milà molt ambiciós. Els de Roberto Mancini arriben a Barcelona com a recents campions de l'*cudetto*, un títol que van obtenir amb claredat i contundència, ja que ho van fer amb 22 punts de diferència respecte

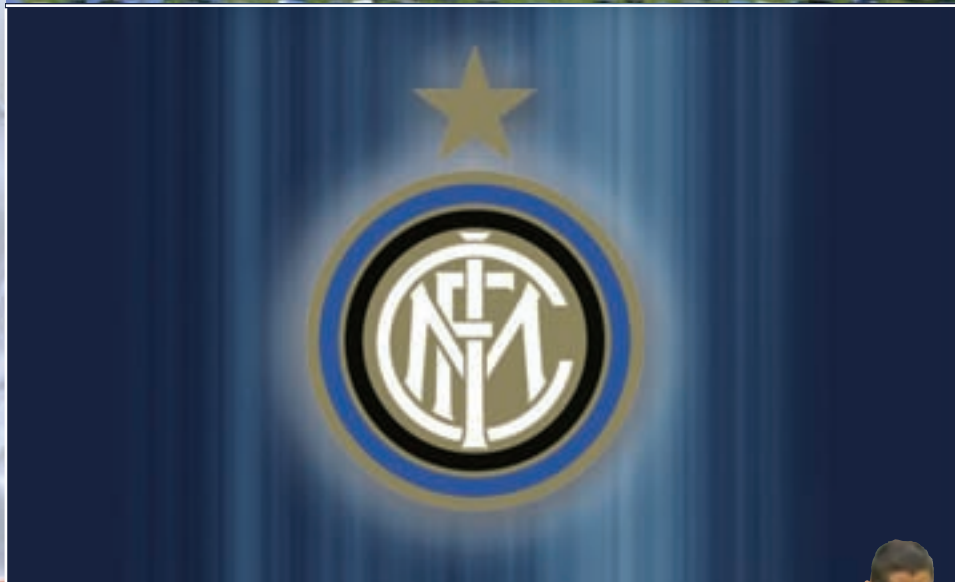
al segon classificat, la Roma. Un altre al·licient de la nit del 29 d'agost vinent serà l'ànim de revenja d'un Inter que només s'ha pogut imposar una vegada en les set que s'ha enfrontat al Barça. Va ser l'any 1970, en el partit d'anada dels vuitens de final de la Copa Fires. Aquell partit es va jugar al Camp Nou i va acabar amb un marcador d'1 a 2 favorable al conjunt italià.

Dos equips reforçats

L'equip de Mancini ha reforçat la seva plantilla de cara a aquesta temporada. David Suazo és el reforç ofensiu de l'equip. El jugador d'Hondures, de 27 anys, era un dels golejadors del Cagliari, on ha estat les últi-

El porter Toldo, Materazzi o el brasiler Adriano al davant són alguns dels noms que més pesen en un Inter que torna a regnar amb solvència al calcio italià

mes set temporades i amb el qual la passada temporada va marcar 14 gols en 36 partits.

Mancini també ha reforçat la seva línia del mig del camp, amb el fitxatge de Luis Antonio Jiménez, jugador internacional xilè, de 23 anys, que jugava a la Lazio; i amb la recuperació de César, migcampista brasiler que va estar cedit al Livorno la passada temporada. La defensa *nerazzurra* també comptarà amb Nelson Enrique López Rivas, jugador colombià de 24 anys procedent del River Plate i amb el sobrenom de *Tyson* a causa del seu particular estil de joc; amb un exblaugrana, Francesco Coco, que

havia estat cedit les dues últimes temporades, al Livorno i al Torí; i amb el fitxatge d'última hora de Christian Chivu, el defensa romanès que va estar a l'agenda del Barça aquest estiu.

Aquests jugadors completen una plantilla que compta amb grans noms del futbol europeu en totes les seves línies. A la porteria Francesco Toldo; a la defensa, Marco Materazzi i Javier Zanetti; al mig del camp Esteban Cambiasso i Luis Figo; i a la davantera el brasiler Adriano, els argentins Hernán Crespo i Julio Ricardo Cruz, l'holandès Zlatan Ibrahimovic o l'uruguaià Álvaro Recoba.

Estils de joc enfrontats

En la 42a edició del Gamper s'enfrontaran dos equips guanyadors, dos equips amb destacats noms propis, però també dos equips amb estils de joc oposats. Tot i ser un dels conjunts més ofensius de la Primera Divisió italiana, l'Inter de Milà segueix molt la pauta del *calcio*: molta preparació física i contundència defensiva. Aquest Inter, com la Sampdoria que capitanejava Mancini i que va arribar a la final de la Copa d'Europa l'any 1992, té un trac-

L'INTER AL GAMPER

te exquisit amb la pilota i ha aconseguit encaixar amb èxit peces d'estils molt diferents.

Enfrontaments previs a Europa

Comtant el Gamper de 1996, l'Inter de Milà i el FC Barcelona s'han trobat set vegades en els darrers 48 anys, ja que el primer enfrontament es remunta al 7 de maig de 1959. Va ser el partit d'anada dels quarts de final de la II Copa Fires i es va jugar al Camp

Nou. El matx tenia molts atractius, però l'Inter va decebre i se'n va anar golejat de Barcelona. Ribelles, Villaverde i Segarra van marcar els dos primers gols del Barça d'Helenio Herrera. Quasi cinc mesos després el FC Barcelona va viatjar a Milà per disputar el partit de tornada. El Barça va repetir a San Siro una gran actuació i es va imposar a l'Inter per un contundent 2 a 4 amb gols d'Eulogio Martínez i Kubala, tots dos per partida doble.

El següent enfrontament entre italians i catalans es va fer esperar onze anys. Va ser en l'anada dels vuitens de final de la XII Copa

La Festa del Gamper

El partit entre Barça i Inter es durà a terme en un context de festa que no és cap altre que la Festa del Gamper. Les portes del recinte s'obriran a les 18 hores, moment en què començaran les diverses activitats prèvies al partit com el concert Estrella Damm, en el qual participaran el cantant Víctor i el grup Fes-te Fotre, entre d'altres. A més, hi haurà estands i activitats per als més petits organitzats pels diferents patrocinadors del club. A les 19 hores s'obriran les portes del Camp Nou on, una hora més tard, es durà a terme un concurs de llançament de faltes. A partir de les 21.30 s'iniciarà la presentació dels jugadors, que s'alternarà amb actuacions com la del grup de percussió Camut Band i amb focs pirotècnics.

D'altra banda, aprofitant la Festa del Gamper, la Fundació del Barça inaugurarà l'exposició fotogràfica *Orfes de Swazilàndia*.

Els enfrontaments Barça-Inter a Europa

DATA	COMPETICIÓ	CAMP	RESULTAT
07-05-1959	II Copa Fires (anada)	Camp Nou	4 - 0
30-09-1959	II Copa Fires (tornada)	San Siro	2 - 4
14-01-1970	XII Copa Fires (anada)	Camp Nou	1 - 2
04-02-1970	XII Copa Fires (tornada)	San Siro	1 - 1
18-02-2003	Lliga de Campions	Camp Nou	3 - 0
26-02-2003	Lliga de Campions	San Siro	0 - 0

El Barça només ha perdut en una ocasió davant l'Inter en els sis enfrontaments que han disputat a Europa

Fires. El partit es va jugar al Camp Nou i va acabar amb victòria *nerazzurra* (1-2), i es va convertir en l'única ocasió en la qual l'Inter ha aconseguit imposar-se a l'equip blaugrana. El partit de tornada es va jugar dues setmanes després, i tot i que va acabar amb un empat a San Siro, va tallar el pas al FC Barcelona en el seu camí europeu. Els gols

van ser de Boninsegna per l'equip local i Rexach per l'equip visitant.

No va ser fins 33 anys més tard que Barça i Inter es van tornar a trobar. Aquesta vegada va ser a la Lliga de Campions, el dia 18 de febrer del 2003. El Barça de Radomir Antic no va decebre a casa i va guanyar l'Inter d'Héctor Cúper per 3 a 0 amb gols de Saviola, Cocu i Kluivert. El partit de tornada a San Siro va finalitzar amb empat a zero al marcador, tot i que el Barça va marxar d'Itàlia amb Cocu lesionat.

El 29 d'agost el Barça intentarà guanyar el seu tretzè Joan Gamper consecutiu, mentre que l'Inter de Milà buscarà vèncer el Barça per segona vegada a la història ■

Records del Gamper del 96

L'any 1996, el FC Barcelona va convidar l'Inter de Milà, aleshores dirigit per Roy Hodgson, a participar en el torneig Joan Gamper, que es va celebrar a l'Estadi Olímpic. El Barça va fer una gran actuació en el seu partit de presentació davant l'afició. Dos gols en els primers 26 minuts van donar la victòria a l'equip blaugrana, tot i que a l'últim sospir del partit l'Inter va ajustar el marcador (2-1). Pep Guardiola i Pizzi van ser els autors d'aquests dos gols. Mentre que al Barça de Rijkaard no hi ha cap jugador d'aquella època, l'Inter de Mancini compta amb dos futbolistes que van participar al Gamper de l'any 96. Són l'actual capità, Javier Zanetti, i l'exblaugrana Luis Figo, jugador que en aquell Gamper lluïa la samarreta blaugrana.

De la mà de la Nina, arriba l'estiu més musical!

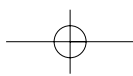
MANIA

Perquè ballis, cridis, saltis, cantis i aplaudixis com mai amb:

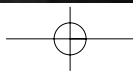
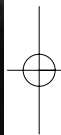
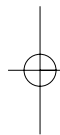
- ABBA MANIA
- DISCO MANIA
- 60 MANIA
- CINE MANIA
- ROCK MANIA
- GREASE MANIA

MANIA 3

TV3 és una festa!
CADA DILLUNS A LA NIT

*Luis Suárez, rebent la Pilota
d'Or de mans del representant de
'FranceFootball', Skawinsky.*

UN MAL NEGOCI

El 1961, el Barça va traspasar Luis Suárez, el millor jugador del moment, a l'Inter per l'astronòmica xifra de 25 milions de pessetes. L'operació havia de ser molt beneficiosa per al club blaugrana, però ho va ser més per als italians, ja que mentre el Camp Nou va estar 13 anys sense veure una Lliga, al Giuseppe Meazza armaven el millor equip d'Europa.

■ TEXT: Jordi Clos | FOTOS: Arxiu FCB / RC Deportivo

El març del 1954 la premsa gallega es feia ressò del traspàs de la perla del planter deportivista al Barça per 50.000 pessetes. Era un jove Luis Suárez que, amb 18 anys, ja havia enlluernat Riazor amb la seva exquisida tècnica i la seva habilitat per conduir la pilota. L'aleshores secretari tècnic del club, Josep Samitier, li augurava un gran futur: "Aquest mocós, amb la classe que té, farà oblidar els noms de César, Kubala o el meu". A Can Barça encara era recent el *Cas Di Stefano* i el declivi del gran equip de les Cinc Copes començava a ser evident. Enmig d'una dinàmica progressivament negativa de resultats, els inicis de Suárez a Barcelona van ser durs. Segons recorda ara el mateix protagonista, "era molt jove i em va costar fer-me un fix en les alineacions". Tot i això, la seva capacitat organitzadora i la visió de joc no van passar inadvertides entre l'afició culer, que ràpidament el va batejar com l'*Arquitecte*.

Esclata amb Helenio Herrera

El 1957, el migcampista va viure en primera persona la inauguració del Camp Nou, un estadi que considera "monumental". En finalitzar aquella temporada, el nom de Suárez, juntament amb el d'altres futbolistes de pes com Ramallets, Segarra i Evaristo, figurava en la llista de possibles baixes. L'arribada d'Helenio Herrera a la banqueta ho va canviar tot. Des del primer moment, *HH* va transmetre la seva màxima confiança a aquests quatre futbolistes, i no li van fallar. Tant valorava el cèlebre entrenador argentí Luis Suárez que, en les seves memòries, el va definir com "l'hereu directe d'Alfredo Di Stefano".

Amb Herrera, el Barça va tornar a guanyar la Lliga sis anys després. Al mateix temps, Suárez es consolidava com un dels millors

futbolistes d'Europa i li rebatia protagonisme al gran ídol del barcelonisme, Ladislau Kubala. Amb l'hongarès jugant només els partits de casa, l'equip va conquerir la segona Lliga consecutiva. Durant la celebració, al Camp Nou, l'afició va esbrincar Helenio Herrera per haver-los privat de les genialitats de Kubala durant bona part del campionat. La massa social culer estava dividida en dos: *kubalistes* i *suaristes*.

Malgrat el que pugui semblar, la relació entre ells dos era molt bona. Va ser Laszi un dels qui més va ajudar el corunyès quan va arribar a Barcelona. Suárez ho té clar: "Es va crear una situació molt estranya perquè semblava que Kubala no jugava per culpa meva,

a la final, on va perdre contra el Benfica per 3-2, en un partit en què van estavellar fins a quatre pilotes als pals quadrats de l'estadi de Berna. "És l'única final de Copa d'Europa que vaig perdre i és la que més varem merèixer guanyar", testimonia Suárez, que encara lamenta la mala sort d'aquell matx. El Barça va entrar en una profunda crisi, agreujada pel fet que no tenia president –Francesc Miró Sans havia dimitit– i pels problemes econòmics que arrossegava des de la construcció del Camp Nou. Amb tot, l'Inter de Milà, entrenat per Helenio Herrera, s'havia presentat amb una oferta espectacular de 25 milions per Luis Suárez, que acabava de rebre la Pilota d'Or, i el club blaugrana va accedir a

El declivi de Kubala va coincidir amb l'eclosió de Suárez i la massa social blaugrana es va dividir entre partidaris de l'un i de l'altre, i el Barça en va ser el gran perjudicat

quan realment no ocupàvem la mateixa posició. El públic la prenia amb mi cada vegada que fallava una acció i, al final, qui perdia era el Barça". Efectivament, la fractura social va perjudicar molt l'entitat. Tot i guanyar la Lliga, Helenio Herrera va ser destituït posteriorment en ser eliminat a les semifinals de la Copa d'Europa pel Madrid. Poc abans de plegar, el tècnic argentí li va fer una confessió a Suárez: "Me n'aniré a Itàlia i vull que vinguis tu també".

Un adéu traumàtic per al Barça

La temporada 1960-61, ja sense *HH*, es va tornar a intentar l'assalt a la màxima competició continental. El FC Barcelona va arribar

traspasar-lo el 26 de maig, és a dir, cinc dies abans de la final de Berna. Encara que la quantitat era 500 vegades superior al que va costar, es pot considerar un mal negoci si es té en compte que el Barça va tardar molt de temps a tornar a armar un equip guanyador i 13 anys a tornar a conquerir una Lliga.

Havent-ho guanyat pràcticament tot a Barcelona, Suárez, amb 216 partits i 112 gols a les seves espatlles, es va convertir en el primer jugador espanyol que marxava al *calcio*. "Herrera em va convèncer a arriscar-me en l'aventura. Marxava d'un club important per anar a un altre en què quasi no el coneixia ningú a nivell europeu". *HH* va formar un equip temible a Milà. Era el *Gran Inter*,

L'EX... LUIS SUÁREZ

Suárez, en la seva etapa com a jugador blaugrana i en l'actualitat, amb 72 anys a la dreta.

capaç de guanyar dues Copes d'Europa, dues Intercontinentals i tres Lligues italianes. Una de les seves figures va ser Luis Suárez, un devot d'Helenio Herrera: "Tenia idees avançades al seu temps. És la persona que més va influir en la meua carrera, ell em va donar confiança per començar una progressió i li vaig respondre amb treball." L'èxit del migcampista s'arrodoniria amb l'Eurocopa aconseguida amb la selecció espanyola el 1964.

Als anys 80, el gallec va estar molt a prop de tornar al club blaugrana com a entrenador del primer equip

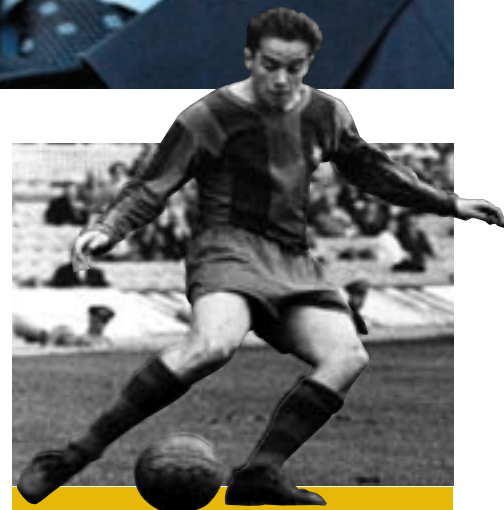
Entre el 1957 i el 1972 va ser 32 vegades internacional. Malgrat que en un primer moment tenia la intenció de limitar la seva estada a Itàlia a unes cinc temporades, finalment es va retirar als 38 anys, el 1973, després de dotze temporades al *calcio*, les dues últimes a la Sampdoria. "Em van anar molt bé les coses esportivament i a nivell personal", afirma Suárez, que es va establir definitivament a Milà.

El 1976, novament l'Inter de Milà li va oferir el càrrec d'entrenador, un repte que va

assumir més amb el cor que amb el cap i que no va tenir gens d'èxit. I és que la seva trajectòria com a tècnic no va ser ni de bons trossos tan triomfal com la de jugador. Igualment, la va cursar entre Itàlia i Espanya. Després de l'Inter, Suárez va dirigir el Càller, el Como, l'Spal, el Deportivo, la selecció espanyola sub-21 i l'absoluta i l'Albacete. Els millors resultats els va obtenir amb el combinat *B* espanyol, amb qui va guanyar l'Europeu l'any 86. Mentre dirigia les joves promeses li va arribar una oferta per ser l'entrenador del FC Barcelona. "Vaig estar negociant amb el vicepresident Joan Gaspart, però finalment no vàrem arribar a un acord", recorda. El retorn de l'*Arquitecte* va quedar frustrat.

A Itàlia, com a casa

Des dels anys 90, Luis Suárez ocupa un lloc a la secretaria tècnica de l'Inter de Milà, club en què rep el tracte de llegenda. "Viatjo bastant, mirant futbol i m'agrada molt la meua feina actual". No és estrany veure'l de tant en tant a la llotja del Camp Nou, veient un Barça que, segons ell, "últimament s'està equivocant molt poc, per no dir gens, en les seves decisions". Tot i això, són efímers els seus passos per l'Estat espanyol, un territori que mai ha reconegut degudament el seu únic jugador que fins al moment ha guanyat la Pilota d'Or ■

'HH' no creia que el Barça se'n volgués desprendre

Amb la retirada de Kubala a finals de la temporada 1960/61, semblava il·lògic que el Barça prescindís del seu altre gran referent, Luis Suárez. Coneixedor de la mala situació econòmica blaugrana i de l'ambient enrarit per la fractura social entre *kubalistes* i *suaristes*, Helenio Herrera va convèncer el seu nou equip, l'Inter, per presentar una oferta temptadora. "La gent preferia l'actitud sentimental-heroica de Kubala a la simplicitat i joventut de Suárez", manifestava *HH* anys més tard. La junta provisional presidida per Julià de Capmany va accedir a traspasar el crac gallec, en una decisió que va sorprendre fins i tot el carismàtic entrenador argentí.

La teva passió es mereix molt més que paraules.

*En contractar el gas i el servei de manteniment. Si només contractes el gas, inclou un descompte en la factura del 6%.
Oferta vàlida per a noves contractacions amb tarifa 2.1 i 2.2 de gas. Descompte aplicat sobre el terme de consum.

Per això, Fecsa Endesa i el Barça s'uneixen per oferir una oferta increïble: un **10 % DE DESCOMPTE EN EL CONSUM DE GAS*** I UN ALTRE **10 % EN EL SERVEI DE MANTENIMENT** a tots els socis del F. C. Barcelona que el contractin abans del 30 de setembre. A més, també podràs disposar del nostre Servei de Reparacions Urgents 24 Hores durant un any totalment de franc. No ho dubtis, contracta fets.

Infórma-te'n al **900 84 28 84.**

E
fecsa endesa

10%

de descompte en el consum de gas.

10%

de descompte en el servei de manteniment de gas.

Servei de reparacions
urgents **24**
GRATIS hores

Puyol controla la pilota amb el cap en un partit contra el Reial Madrid.

COORDINADOR: Francesc Orenes
 AESSOR: Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
 FOTO: Bevenrain

LES LESIONS DE CAP EN EL FUTBOL

El futbol és un esport on el cap intervé de manera activa en el desenvolupament del joc. Es pot fer servir per marcar gols, per evitar-los o per disputar o refusar una pilota. La possibilitat de patir alguna lesió és diversa ja sigui a causa d'una topada, un cop o fins i tot per una mala execució mecànica en la rematada de cap

Tot i que les lesions al cap no són les més habituals en el món del futbol, alguna vegada hem vist algun jugador mig estabornit després d'haver patit una topada cos a cos, una pilotada o un cop de colze. Les lesions al cap poden ser diverses, des de ferides sense importància, passant per fractures nasals o dentals, lesions oculars o es pot arribar a perdre el coneixement. Diferents estudis determinen que les lesions al cap i al coll només representen entre el 4 i el 20% de les lesions que pateix un futbolista. Els mig-campistes i els davanters, amb un 41 i un 35% respectivament, són els que més estan exposats a patir accidents aguts a la zona craniofacial, mentre que els porters i els

defenses són els que menys, amb un 24% entre tots dos.

Les lesions al cap es classifiquen en funció del grau d'afectació i n'hi ha de dos tipus: les lesions difuses cerebrals i les de caràcter focal. En les primeres s'hi troben les concussions o commocions que estan associades a una alteració del funcionament neurològic. Aquest tipus de lesió cerebral és la més freqüent entre els esportistes i és resultat d'un cop directe sobre el cap, la cara o el coll que sigui capaç d'originar una força d'impuls que es transmeti al cap. Aquestes lesions, que poden originar pèrdues de consciència, produeixen més trastorns de caràcter funcional que estructurals tot i que es poden produir

alteracions neurològiques futures.

D'altra banda, les lesions de caràcter focal són afectacions intracranials produïdes per una contusió important que genera un hematoma a la zona de la lesió. En funció del lloc i de la intensitat del cop poden aparèixer edemes i hiperèmies cerebrals o hematomes epidurals i intracranials. L'edema cerebral és la lesió més freqüent en el futbolista dins del grup de lesions de caràcter focal i l'hematoma intracerebral la que menys, ja que és més habitual en esports de contacte físic i de combat com, per exemple, la boxa o el futbol americà.

Qualsevol esportista que pateixi una pèrdua de consciència a causa d'una contusió ha

d'assumir que pot patir una lesió cerebral, sempre i quan no es demostrï el contrari. Per tant, cal fer una bona diagnosi inicial completada per un estudi més precís en un centre hospitalari especialitzat. Davant un episodi de pèrdua de consciència durant un partit se segueix un protocol d'actuació que consisteix en avaluar el nivell de cons-

En els darrers anys estan sortint diferents estudis per avaluar si els remats de cap repetitius o mal executats en el futbol poden causar algun tipus de lesió cerebral. Tot i que alguns estudis són poc conclouents, el futbolista ha de tenir en compte l'aspecte lesional del remat de cap per diferents motius, encara que no cal caure en alarmismes. Una pilota

Entre els futbolistes, els migcampistes i els davanter són els pateixen més lesions al cap. Entre el 4 i el 20% de les lesions en el futbol són al cap

ciència, l'estat de la memòria, la presència de dolor de cap (cefàlea) i el tamany de les pupil·les i la resposta a la llum. També es valora l'estat del crani, la mobilitat de les extremitats i es repeteix la valoració cada 15 minuts. Davant la sospita de lesió cerebral, el metge immobilitza el cap i coll i comprova la respiració i el pols. En funció del tipus de lesió el jugador pot estar de baixa entre els 10 dies i els tres mesos.

pot arribar als 100 km/h tot i que el remat de cap controlat s'executa a velocitats inferiors a 60 km/h. Tenint en compte que un jugador pot fer uns 6 remats de mitjana per partit, i sumant els dels entrenaments, un futbolista pot acumular entre 250 i 700 remats per temporada. Una correcta execució del remat dispersa l'impacte per la zona musculoesquelètica i provoca una mínima desacceleració del sistema nerviós central ■

CARACTERÍSTIQUES FÍSQUES DE L'IMPACTE REBUT AL CAP

Font: Serveis Mèdics FCB

COR BLAUGRANA

COR FORT

Gaby Cairo, amb els accessoris més representatius dels esports que gestiona.

GESTIÓ PROFESSIONAL

■ TEXT: Vanessa Fornis
FOTOS: Bevenrain

Des de fa pràcticament tres anys, Gaby Cairo és el gerent de les seccions amateurs del FC Barcelona. El fet de canviar la pista d'hoquei patins per un despatx va significar per a ell una evolució molt important a nivell professional. Ara, carregat d'il·lusió, intenta ajudar aquestes seccions perquè, amb perseverança i treball, segueixin el camí que a ell tants fruits li va donar

Possiblement pel fet d'haver-se iniciat des de ben petit com a jugador amateur d'hoquei patins, Gaby Cairo es va sentir atret per la idea d'ocupar un càrrec que fins el moment no existia al club: el de gerent de les seccions no professionals. Com ell mateix reconeix, l'esport que ha practicat durant tota la seva vida (que mai ha gaudit d'un seguiment massiu), l'ha ajudat a entendre perfectament la mentalitat i el sentiment d'aquestes seccions. Atletisme, beisbol, hoquei herba, hoquei gel, patinatge artístic, rugbi, voleibol, bàsquet en cadira de rodes... són un nombre important d'esports que

obliguen a una dedicació diària. “Quan parlo amb el delegat de cadascuna d'aquestes seccions entenc força la seva postura, els seus requeriments, perquè en definitiva l'esport que he practicat no ha estat professionalitzat al màxim. Tot plegat m'ha ajudat a entendre de molt a prop cadascuna de les problemàtiques que té el nostre esport amateur”, explica Cairo.

Penjar els patins per iniciar una nova etapa, fins aleshores totalment desconeguda per a ell, no va ser senzill. Va passar d'estar “acostumat a tenir tot el dia lliure després de dues o tres hores d'entrenament” i de “llui-

tar per un objectiu comú en grup” a ocupar, de sobte, un despatx per desenvolupar una feina en què “poques vegades s’obtenen resultats”, en forma de títols o reconeixements públics, i on el més important és “la bona gestió”. En aquest sentit, l’exjugador blaugrana comenta que “quan jugava a hoquei patins, es considerava que s’havia fet una bona feina quan s’obtenien resultats positius i els títols corresponents. En cas contrari, pensaves a poder obtenir-los l’any següent. Ara, en canvi, en la feina que jo faig poques vegades s’obtenen resultats, sinó que el que es busca és una bona gestió. L’èxit d’una bona gestió es veu en l’ordre de tots els esports. Ordre en el sentit pressupostari, d’organització interna, de l’educació que es dóna a les escoles... En definitiva, de marcar un criteri perquè la secció tingui capacitat d’autogestió.”

S’intensifica la relació amb el club

Un dels problemes inicials amb què es va trobar va ser la tendència dels delegats de les seves respectives seccions a parlar del seu

L’hoquei patins, sempre present

Gaby Cairo, de 38 anys, va retirar-se després d’onze temporades com a jugador d’hoquei patins del Barça. Com a premi a la seva dedicació, el club va oferir a aquest argentí plenament integrat a Catalunya la possibilitat de seguir lligat de prop als colors i el sentiment blaugranes, però des dels despatxos. I no s’ho va pensar. Amb tot, l’excapità mai ha deixat a una banda l’esport que tantes alegries li va donar. Segueix el dia a dia de l’equip que un dia va capitanejar, continua quedant amb els seus excompanyis, i, sempre que pot, s’escapa al Palau Blaugrana, ara com a espectador.

futbol
en el costat *Coca-Cola* de la vida

Coca-Cola
refresc oficial del Barça

Coca-Cola, el lleó i l'escudo són marques registrades de The Coca-Cola Company

esport “com si fos quelcom totalment aliè a la realitat de l’entitat”. És per aquest motiu que, per començar, Cairo va dedicar molts esforços a fer-los entendre que “són part del club i que cada secció és una més dins del marc del FC Barcelona”. Un cop assumit aquest canvi de mentalitat, la relació entre les seccions amateurs del Barça i el mateix club es va intensificar. I és que segons l’exjugador d’hoquei patins, “a partir de la figura que jo represento aquestes seccions tenen ara un interlocutor amb la Junta Directiva, que s’informa molt més i que té coneixement de cadascun dels resultats”. Amb tot, “el club sap el que fan les seves disciplines, i això és perquè realment hi ha un seguiment pràcticament diari”.

A causa de l’elevat nombre d’esports que gestiona, tots ells amb “realitats molt diverses”, Gaby Cairo s’ho ha de pensar molt a l’hora de definir amb exactitud quines són les seves tasques concretes en el dia a dia: “Bona part del dia a dia te’l consumeixen els problemes que van sorgint. Poden ser problemes molt diversos, com alguna federació a la qual no ha arribat algun pagament de llicència, canvis d’horaris, problemes amb les instal·lacions, un jugador que no ha pogut cobrar per algun problema amb la transferèn-

cia... Tots aquells problemes diaris que en moltes ocasions ja filtra el mateix delegat de la secció, però que, quan ell no té la resposta, m’arriben a mi. En definitiva, el delegat em fa arribar el problema i jo el tramito.”

La gestió del pressupost de totes les seccions no professionals; marcar una línia del criteri que se segueix a cada secció per a determinats aspectes com poden ser els fitxatges, els objectius de la temporada o els desplaça-

“el Barça és un dels clubs poliesportius més grans del món”.

Esports d’índole social

En aquesta mateixa línia, Gaby Cairo considera que accions que ha dut a terme l’entitat com “l’acord amb l’Unicef i l’aposta pels esports amateurs” li donen “una imatge privilegiada com a club de futbol que al mateix temps fa que els socis i aficionats se sentin

Els resultats esportius, tot i que són importants, queden en un segon terme en la gestió diària de les seccions amateurs del club

ments, entre d’altres; dur un control exhaustiu de les despeses que s’hi generen; mantenir una comunicació fluida amb els respectius delegats; tractar amb les federacions; la representació del club a les diverses disciplines i el tracte amb els jugadors en moments determinants, com pot ser el de la seva arribada al club. Totes aquestes serien, en línies generals, les funcions principals del gerent de les seccions amateurs del club, a qui se li omple la boca quan afirma que

orgullosos”. Precisament sobre el paper del FC Barcelona envers aquestes seccions, l’exjugador d’hoquei patins afirma amb satisfacció: “Sempre m’han fet arribar la idea que aquests esports són molt importants i que se’ls ha de donar suport”. Però, per sobre de tot, Cairo destaca l’aspecte que fa que aquestes seccions siguin tan especials: “Aquests esports tenen una índole no competitiva, sinó social, participativa.” Una més de les essències que defineixen el Barça com a *més que un club* ■

Acer recomana el Windows Vista® Home Premium.

Descobreix la **Naturallesa** de la Tecnologia

El nou Acer **Aspire**

Imagina la forma perfecta, la imatge perfecta,
la sensació perfecta.

Ara imagina el portàtil perfecte,
la combinació perfecta d'estil i utilitat, la barreja perfecta
d'entreteniment audiovisual.

Allò que acabes d'imaginar és el nou Acer Aspire Gemstone.

No imaginis més, **comproba-ho** per tu mateix:

- **Roberta Hologràfica**
- **Dolby® Home Theater™**
- **Mediaflow**
- **Acabats en Ceràmica**
- **Pantalla Tecnològica CrystalBrite**

Acer Aspire 5920G

Tecnologia de processador Intel® Centrino® Duo
Windows Vista® Home Premium autèntic

Descobreix el nou Acer Aspire en el teu proveïdor
de confiança més proper. Visita acer.es

Per a qualsevol informació o suport tècnic: 902 20 23 23

Acer i el logo Acer són marques registrades d'Acer Incorporated. Microsoft, Windows, el logo de Windows y Windows Vista són marques registrades de Microsoft Corporation als Estats Units i/o altres països. Celeron Inside, Centrino, Centrino logo, Core Inside, Intel, Intel logo, Intel Core, Intel Inside, Intel Inside logo, Intel Viv, Intel vPro, Itanium, Itanium Inside, Pentium, Pentium Inside, Xeon, i Xeon Inside són marques registrades o marques d'Intel C. o de les seves filials als Estats Units i a d'altres països. Dolby i el símbol double-D són marques registrades de Dolby Laboratories. Les altres marques i noms de productes podrien ser considerats com a propietat de terceres parts. Copyright 2007 Acer. All rights reserved.

acer

QUINA NIT!

UNA CISTELLA PER EMMARCAR

El 25 d'abril del 1987 està guardat en la memòria dels bons aficionats del bàsquet, però especialment del bàsquet blaugrana. Ara fa 20 anys, un jugador, Kenny Simpson, va decidir una Lliga, la de la temporada 1986-87, a la pista antiga del Joventut de Badalona. La rivalitat existent entre els dos millors equips d'aquell campionat va donar encara més importància a un títol guanyat en l'últim sospir

■ TEXT: Carles Cascante | FOTOS: Sport

Amb escassos segons per acabar el matx, el llavors 9 blaugrana va rebre la pilota d'esquena a cistella. Kenny Simpson, que havia anotat els últims set bàsquets del seu equip, va agafar la pilota quan verd-i-negres i blaugranes empataven a 99. El nord-americà, amb el marcatge de Jordi Villacampa enganxat al clatell, va rebre la pilota, va amagar, va fer mitja volta i amb el seu tir característic amb una mà -l'esquerra- va elevar-se per sobre de l'aler de la Peña i va anotar la cistella de la victòria. Sens dubte, una cistella per emmarcar.

L'actual entrenador del DKV Joventut de Badalona, Aíto García Reneses, va ser el principal responsable del fitxatge d'aquell gran desconegut. El tècnic madrileny l'havia descobert un any abans de la seva contractació, en el premundial, quan la selecció dels Estats Units, que aleshores no jugava amb estrelles de l'NBA com ara, disputava un partit davant l'extinta Unió Soviètica. Simpson, un home acostumat a lluitar i a patir com ningú per guanyar-se la vida, cataloga ara el seu fitxatge pel Barça com "l'oportunitat de la meua vida". Davant els soviètics va anotar 51 punts.

"Aíto va tenir una gran responsabilitat a l'hora de triar-me. Ell va ser capaç de veure en mi coses que d'altres entrenadors no van ser capaços de veure-hi. Potser només Lolo Sainz, quan era al Joventut, va tenir aquest tipus de mentalitat, la d'apostar per jugadors més desconeguts que, en canvi, podien aportar molt a l'equip, com va ser el meu cas o el del Reggie Johnson. En el Reial Madrid, per exemple, només signaven exjugadors NBA. Si no eres una estrella, el Madrid no et fitxava. Però Aíto era diferent, i de fet, és part del secret del seu èxit com a entrenador. Ell era un visionari", explica completament convençut

l'exjugador del FC Barcelona, en conversa telefònica des de Miami, on viu actualment.

Barcelona, un record molt especial

Simpson recorda amb especial nostàlgia els anys viscuts a Barcelona. De la ciutat comenta amb exactitud mil·limètrica parts emblemàtiques com l'avinguda Diagonal o la muntanya de Montjuïc, un "espai únic", segons afirma el nostre protagonista: "Sempre que podia agafava el cotxe i pujava a Montjuïc. Era preciós poder contemplar la ciutat amb el mar de fons. El mar calma la gent i Barcelona n'és un dels millors exemples."

"Aíto era un visionari. Va veure en mi coses que altres entrenadors no van ser capaços de veure-hi", diu Simpson, l'autor d'un bàsquet que va valdre una lliga

"També recordo especialment com anava plena l'avinguda Diagonal a primera hora del matí. Jo solia arribar al Palau abans que els mateixos treballadors del Barça i sempre em trobava molta gent. Els catalans són gent treballadora!". Però curiosament, del que més se'n recorda Kenny Simpson és de l'aigua de Vichy: "El Vichy Catalán és la millor aigua que hi ha al món. Quan era a Catalunya cada dia me'n prenia quatre o cinc ampolles."

'L'elèctric'

Simpson va ser batejat amb aquest sobrenom per Lluís Canut. El periodista de TV3 el va anomenar així en una de les moltes retransmissions que la televisió autonòmica catalana feia del bàsquet blaugrana. I és que aquest escorta

d'1,95 va irradiar el Palau Blaugrana d'energia positiva. Simpson recorda que el Barça al qual va arribar tenia molta qualitat, però li faltava alguna cosa: "Hi havia moltes estrelles en aquest equip, però li calia un plus d'energia i aquest era jo. Vaig aportar la mentalitat forta que li faltava a l'equip, el foc, l'electricitat."

Acostumat a lluitar per tot, Simpson sabia que el Barça li brindava una gran oportunitat i per això va decidir sempre anar a totes, tant en els entrenaments com en els partits. L'escorta recorda que els companys estaven sorpresos: "He estat una persona que sempre ho he donat tot, a la vida, perquè de petit no he tingut res. La meua carrera esportiva sempre ha estat una gran guerra. Recordo especialment un dia que Epi em va donar un mas-

Simpson, en el moment de fer la cistella de la victòria. Al costat, en la seva etapa de jugador del Barça.

tegot en un entrenament, perquè et facis la idea de la intensitat amb què treballàvem. Ells no enteníen del tot la meua mentalitat. Pensaven que era com tots els americans, amb noies, de festa... i no era així. Sempre els guanyava a tots les curses que fèiem al principi de temporada, i quan vaig deixar el club ho vaig fer per la porta gran, com els gladiadors. Crec que em vaig guanyar el seu respecte.”

La vida després del Barça

L'exjugador comenta que no s'ho va passar gens bé quan va haver d'abandonar la nau barcelonista. Amb la cistella que donava el títol de Lliga creia que podria seguir una temporada més, però el cos tècnic era conscient que calia reforçar les posicions interiors per jugar la Copa d'Europa de la temporada següent i el sacrificat va ser l'escorta nord-americà: “Barcelona va significar molt per a mi, però quan es va acabar la temporada se'm va trencar el cor quan em van dir que no continuava. Ja no podria tornar a jugar al Palau i ja no po-

dria jugar la Copa d'Europa amb Trumbo, Bryant o Costa. Crec que teníem una química especial i hauríem pogut fer grans coses. Ho teníem tot. Un bon general, que era Aíto, i uns bons soldats, que érem nosaltres.”

Després del Barça, Simpson va començar una reeixida etapa en l'àmbit esportiu a Manresa. Tot i acabar com a màxim anotador de la Lliga, l'exblaugrana va haver-se de buscar la vida. Després de deixar el vell Congost, Simpson va estar un any sense jugar, per començar després a convertir-se en un rodamón: Israel (1989-90) GSC Roanne (1990-92), Cordón d'Uruguai (1992-93), Sporting Montevideo (1993-95) i Andino La Rioja de l'Argentina (1995-96). Actualment, Simpson, que continua tocant el saxo per relaxar-se, i continua també lligat al món de l'esport amb diversos negocis relacionats amb el bàsquet, no perd l'esperança de tornar algun dia a Barcelona: “Per a mi, Barcelona era la ciutat perfecta. M'encantaria poder tornar a treballar al Barça. Necessito sang blaugrana!” ■

99

RON NEGRITA
JOVENTUT

101

FC BARCELONA

Ron Negrita Joventut: Johnson (25), Schultz (18), Margall (15), Villacampa (23), Montero (9), Jofresa (7), Sergi López (4) i Crespo (-).

FC Barcelona: (2), Epi (21), Sibilio (13), Jiménez (24), Bryant (12), Trumbo (8), Simpson (21) i Solozábal (-).

Àrbitres: Fajardo i Sancha.

Parcials: 6-15, 25-31, 38-45, 51-55, 66-67, 74-77, 84-88 i 99-101.

Quart partit del play-off de la Lliga ACB de la temporada 1986/87.

L'ENIGMA

L'enigma anterior: A quin jugador del Barça li van posar un malnom que jugava irònicament amb una característica del seu físic?

La Pista: Al museu del club hi ha un bust seu.

La Solució: César Rodríguez Álvarez, conegut popularment com 'el Pelucas'

Nom de la guanyadora: Montserrat Perejuan Civit. Sòcia núm. 74.824. Rebrà una samarreta signada pel seu jugador preferit.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

César Rodríguez Álvarez és un dels jugadors mítics de la història del FC Barcelona i està situat molt a prop del nivell de Samitier, Kubala i Cruyff. En uns temps especialment difícils com eren els de la postguerra espanyola, el davanter centre lleonès va marcar tota una època en el nostre Club gràcies a la seva superba categoria futbolística, de la qual parlen prou eloqüentment les xifres: 433 partits i 294 gols amb la samarreta blaugrana, essent el tercer màxim golejadore del club després d'Alcántara (357 gols) i Samitier (326)

Entre 1942 i 1955 el Pelucas (apel·latiu popular que feia referència irònica a la seva alopecía progressiva) va atresorar un palmarès enviable: quatre Lligues (1944-45, 1947-48, 1948-49, 1951-52 i 1952-53), dues Copes Llatines (1949 i 1952), tres Copes d'Espanya (1950-51, 1951-52 i 1952-53) una Copa d'Or (1945) i tres Copes Eva Duarte (1948, 1952 i 1953). A més, va ser dotze cops internacional. Per l'afecionat culer, veure les evolucions del davanter lleonès sobre la gespa del camp de Les Corts constituïa un veritable bàlsam que li feia oblidar -ni que fos durant hora i mitja cada quinze dies- les terribles mancances de tota mena que es patien en aquells foscos i grisos anys de dictadura i repressió. César va néixer el 29 de juny del 1920 a Lleó i el seu primer equip va ser el Frente de Juventudes

de la seva localitat natal. Amb 19 anys va fitxar pel FC Barcelona amb un sou de 600 pessetes mensuals. Tanmateix, es va haver d'esperar fins a la temporada 1942-43 per al seu ingrés definitiu a l'equip després d'haver fet el servei militar i haver estat cedit al Sabadell i al Granada. En el seu primer any complet de blaugrana ja es va des-tapar amb una mitjana de gols molt meritòria: 26 gols en 32 partits. No en va, César gaudia d'un cúmul de qualitats futbolístiques, ja que era un davanter centre de tècnica excelsa i amb un enorme instint golejadore. Els seus remats de cap, plens de fúria, eren excepcionals, tenia un bon xut amb les dues cames, un dríbling fi i sec i, a més, era un lluitadore que no s'arrosava davant el defensa més corretjós. Per acabar-ho d'adobar, era un jugador força clarividente dotat

d'una esplèndida visió de joc. Va ser Pitxitxi de la Lliga una vegada (a la Lliga 1948-49, amb 28 gols en 24 partits), segon millor goleador tres vegades i màxim artiller del Barça durant set anys consecutius, entre 1944 i 1951. Els seguidors culers més veterans recorden els seus famosos gols de còrnors, materialitzats en entrar en planxa des de molt endarrere, després d'aparentar una indolència que despistava els defenses contraris. I sobretot rememoren un gol antològic, estil Messi, que va marcar a l'Oviedo al camp de Les Corts el 12 de setembre del 1948, quan arrencant des del mig del camp va escapolar-se de tots els contraris que li van sortir al pas i va afusellar Ferran Argila, un bon porter que havia estat company seu al Barça. Aquest gol va enlluernar tothom, fins al punt que l'endemà la revista *Barcelona Deportiva* titulava: "César va

'El Pelucas' era un apel·latiu popular que feia referència irònica a l'al·lopècia progressiva de César

escriure amb un gol la història del nostre futbol" i afegia a continuació: "Aquest és César; el jugador modest i el mestre; el més complet de tots i l'únic." *¡No veas!*, com ell mateix hauria dit utilitzant la seva expressió favorita... A l'època de les Cinc Copes (temporada 1951-52), quan el Barça era un equip invencible que ho guanyava tot, el davanter lleonès va formar un tàndem superlatiu amb Ladislau Kubala a la davantera barcelonista. Un any després, tothom recitava de memòria la línia atacant barcelonista, formada per Basora, César, Kubala, Moreno i Manchón. Molts anys més tard Joan Manuel Serrat ho recordaria en la seva cançó *Temps era temps*. Després d'abandonar la disciplina del Barça, César va tornar a Lleó per jugar amb la Cultu-

ral Leonesa i posteriorment va militar al Perpinyà i a l'Elx. El 10 de setembre del 1958, quan encara era jugador i alhora entrenador de l'Elx va rebre un emotiu homenatge per part de l'afecció barcelonista al camp de Les Corts amb un partit entre el Barça i l'equip il·licità. La seva exitosa carrera com a tècnic va continuar al Saragossa, on va arribar a disputar la final de Copa del Generalíssim al Barça l'any 1963. Posteriorment, a la temporada 1963-64 va aconseguir tornar al FC Barcelona com a entrenador del primer equip ("al Barça tornaria encara que fos de conserge", havia dit), però no

va tenir sort i va plegar un any i mig després. El 1980 es va retrobar amb el seu vell amic Kubala tot fent de segon entrenador del primer equip barcelonista a les ordres de Laszi. Sis anys abans, *el Pelucas* havia estat escollit integrant de l'onze ideal de la història del FC Barcelona conjuntament amb Ramallets, Zabalo, Biosca, Segarra, Samitier, Suárez, Basora, Cruyff, Kubala i Alcántara. César va morir l'1 de març del 1995. La seva memòria perdura al Museu del club gràcies al bust de bronze que s'hi pot veure dedicat a la seva persona ■

EL NOU ENIGMA

Quin jugador de futbol va abandonar el FC Barcelona per motius sentimentals?

LA PISTA:

El seu fill va ser un destacat futbolista centreamericà.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Aristides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:
Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

sentim els mateixos colors

sorli discau
Supermercats

Patrocinador principal de
la secció d'hoquei patins

Areta supera el porter danès
Henriksen per primer cop.

L'AUTOR DEL PRIMER GOL EUROPEU

El 9 de juliol passat ens va deixar Esteban Areta Vélez, jugador del FC Barcelona entre el 1954 i el 1956 i autor del primer gol blaugrana en competició europea, el dia de Nadal del 1955 a Les Corts, davant la selecció de Copenhaguen, a la primera edició de la Copa de Fires. Areta era un futbolista ràpid i incisiu però no va tenir prou sort al Barça

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

Nascut el 14 d'abril del 1932 a Pamplona,

Areta tenia a les seves venes el virus del futbol. No en va el seu pare havia jugat als anys vint a l'Osasuna i al Pàtria de Saragossa i dels seus set germans un va lluir la samarreta de l'Athletic Club de Bilbao i un altre va jugar al Cadis, Osasuna, Athletic i Sevilla. Ell va començar a primera categoria regional al Club Deportivo Oberena, per passar després, encara com a amateur a l'Osasuna, a Segona Divisió. El seu pas al professionalisme el va experimentar al Reial Oviedo, una temporada a Segona i dues més a la Divisió d'Honor. El seu primer sou, a l'equip asturià, va ser de 75.000 pessetes. Era l'any 1950.

Les seves bones actuacions al Reial Oviedo, on alternava les posicions d'interior amb davanter centre, van fer que el FC Barcelona es fixés en ell a finals de la temporada 1953-54 i el contractés ràpidament. Malauradament, malgrat la seva gran qualitat futbolística, ja es veia venir d'entrada que el seu futur a l'equip barcelonista no era massa falaguer, ja que a la seva teòrica posició –interior– ja hi havia sis jugadors a la plantilla. El seu debut

es va produir el 2 de maig del 1954, en un partit de Copa davant el Deportivo jugat a Les Corts. Va tenir una actuació prou meritòria que fou descrita així pel cronista de *Vida Deportiva*: "Areta entra a l'àrea amb facilitat i sense por. El seu estil de joc es basa en la joventut i la velocitat."

Malgrat els bons auspicis, malauradament el més habitual va ser la suplència i va acabar jugant només tretze partits a la temporada 1954-55 i setze a la 1955-56. Jugador polivalent, va demostrar una excel·lent mitjana golejadora quan actuava de davanter, amb set gols a la seva primera temporada i vuit a la segona. Però això no va ser prou.

L'any 1956 va ser traspassat al València, on només hi va estar una temporada. Els seus millors moments com a futbolista els viuria al Betis, on reciclat al lateral esquerre de la defensa va gaudir d'un ascens a Primera Divisió a la temporada 1957-58 i l'assoliment de la internacionalitat l'11 de juny del 1961, en un amistós davant Argentina. Un cop retirat, es va establir definitivament a la capital andalusa i va treballar al quadre tècnic del Betis ■

Estrena amb doblat

Areta va tenir l'honor de ser l'autor del primer gol del Barça en competició europea. Fou el 25 de desembre del 1955, quan l'equip barcelonista encetava la seva participació a la Copa de Fires contra la selecció de Copenhaguen. L'interior navarrès, que aquell dia jugava en punta, va fer el primer gol al minut vuit a passada de Kubala. Tres minuts després va tornar a marcar, tot aprofitant un servei de Tejada. El partit va acabar amb victòria local per 6 a 2.

Amb l'estadi ple, tots hi guanyem!

Gràcies als socis abonats que han utilitzat el seient lliure durant la temporada 06/07, 200.000 barcelonistes més han pogut animar el nostre equip en directe .

Però encara hi ha molts partits amb més de 25.000 seients buits. 25.000 barcelonistes que no poden recolzar l'equip en directe.

Perquè amb l'estadi ple hi guanya el Barça i hi guanyes tu. Hi guanyem tots.

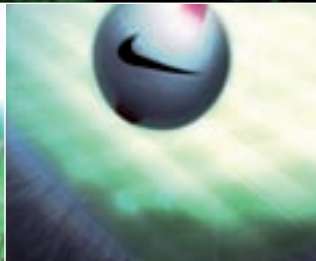

Pots alliberar mitjançant:
www.fcbarcelona.cat (zona Socis/Seient Lliure)
902 1899 00
terminals ServiCaixa

Els nous fitxatges de **BARÇA TV**

Coincidint amb el primer partit de Lliga, Barça TV estrena les novetats per a la temporada 2007/08. La televisió del Barça potencia els programes d'actualitat, estrenant-ne de nous, oferint nous formats i revisant-ne els continguts i la línia gràfica.

EL MARCADOR

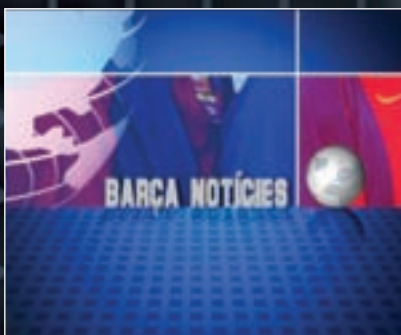
Si el Barça té partit, el marcador n'és la referència informativa. L'actualitat prèvia i posterior, amb connexions des del plató de tribuna, el terreny de joc, la llotja i l'àrea de vestidors, amb posicions a la Zona Mixta i la Sala de Premsa. El marcador et porta al Camp Nou i converteix la informació del Barça en un espectacle per a la televisió.

Els dies de partit,
des d'una hora abans
i fins una hora després

ZONA MIXTA

El primer equip del Barça s'entrena als matins, i a Barça TV no només ho sabem, sinó que cada migdia som la primera televisió a explicar què ha passat a la sessió preparatòria, al camp de La Masia o al Miniestadi, i què en diuen els protagonistes. Un programa de proximitat informativa per als aficionats del Barça, amb notícies, entrevistes i l'emissió íntegra de les rodes de premsa dels jugadors.

De dilluns a divendres,
A partir de les 13:30 hores
i reemissió a les 16:30

BARÇA NOTÍCIAS

És la referència informativa del vespre. Reposadament, explica les notícies del dia del FC Barcelona. Durant 30 minuts es repassa l'actualitat del primer equip de futbol i de la resta d'equips del club –des del bàs-

De dilluns a divendres,
A les 19:30 hores i a les 23:00

quet professional fins al beisbol amateur–, sense oblidar la vessant institucional de l'entitat. Al Barça cada dia hi passen moltes coses; al *Barça Notícies* de Barça TV no ens en deixem cap per explicar.

Hi ha coses que són molt nostres

Batut de Xocolata UHT

Llet UHT Tetra Brik

Llet UHT Ampolla

LLET NOSTRA
LA LLET DE COOPERATIVES CATALANES

Patrocinador oficial
de la Secció d'Handbol
del FC Barcelona

www.lletnostra.cat
902 11 10 33

La Copa del Rei, sense canvis

El Camp Nou, gairebé ple en un partit de la temporada passada.

Els socis abonats podran assistir als partits de Copa del Rei del Camp Nou, com fan habitualment, sense necessitat de reservar prèviament la localitat. D'aquesta manera, es rectifica la proposta inicial, formulada durant el mes de juliol, de confirmar l'assistència amb anterioritat per als partits amb rivals que tradicionalment mouen poc públic

■ TEXT: Anna Segura | FOTO: Arxiu FCB

L'assistència als partits de Copa del Rei a l'Estadi continuarà tenint, doncs, el mateix funcionament com fins ara: els socis amb abonament complet que vulguin veure un partit de Copa només hauran de presentar el carnet i l'abonament a l'entrada del Camp Nou. Tot i aquesta rectificació, des del club es fa una crida per augmentar la presència de públic en els partits de Copa, sobretot aquells que corresponen a les primeres rondes de la competició, on l'assistència a l'Estadi registra unes xifres molt inferiors a les que habitualment hi ha en Lliga o Champions.

Ús del Seient Lliure

Els socis abonats han rebut aquests dies una comunicació per carta sobre la rectificació de la normativa per assistir als partits de la Copa

del Rei durant la temporada 2007-08. Tot i que es fa marxa enrere, des del club es vol continuar potenciant l'assistència a l'Estadi, principalment en partits davant equips de Segona divisió A i B, on la xifra de públic és molt baixa. Amb el desig de donar un tomb a aquesta dinàmica, que genera un ambient fred i desmotivador per a l'equip, es vol facilitar l'entrada als barcelonistes que normalment no tenen la possibilitat de veure un partit del Barça. Per això, una eina per facilitar la presència de més públic és el servei Seient Lliure. Com que la majoria de l'Estadi està abonat, les entrades de què el club disposa per a la venda al públic són molt poques. Des del club es demana que, en cas de no poder assistir al partit, el soci abonat alliberi amb la màxima anticipació possible la seva localitat a través del Seient Lliure.

Les vies per fer-ho són diverses: el lloc web del club, www.fcbarcelona.cat, les terminals de ServiCaixa o bé el telèfon 902 1899 00.

Anul·lació de la normativa

Aquesta rectificació, aprovada a finals de juliol en la reunió de la Junta Directiva, revoca una iniciativa que, només per als partits de Copa del Rei, volia incentivar l'assistència de públic al Camp Nou. El canvi d'accés consistia a confirmar per part dels socis abonats l'assistència a un partit de Copa tres dies abans que es disputés. No es preveia aplicar la mesura en el partit de semifinals i en aquells que el club considerava d'alt interès ■

MARXANDATGE

La nova samarreta homenatja

El FC Barcelona estrena aquesta temporada

nova samarreta amb diverses novetats respecte a l'anterior. El disseny dels nous equipaments 2007-2008 volen retre un homenatge al 50è aniversari de la inauguració del Camp Nou incloent-hi diferents detalls, principalment a la samarreta. El nou disseny blaugrana introdueix elements a l'escut, al voltant del qual hi ha un text per commemorar aquesta efemèride. A més, a les mitges i a la vora de la samarreta trobem un gràfic inspirat en el pòster de la inauguració del Camp Nou, el 24 de setembre de 1957.

Tot i les novetats a la samarreta, l'equipació manté els pantalons blaus de la temporada

anterior. A més, també continua apareixent la senyera i el lema *Més que un club* a la part posterior i al coll de la samarreta.

Segon equipament, blau

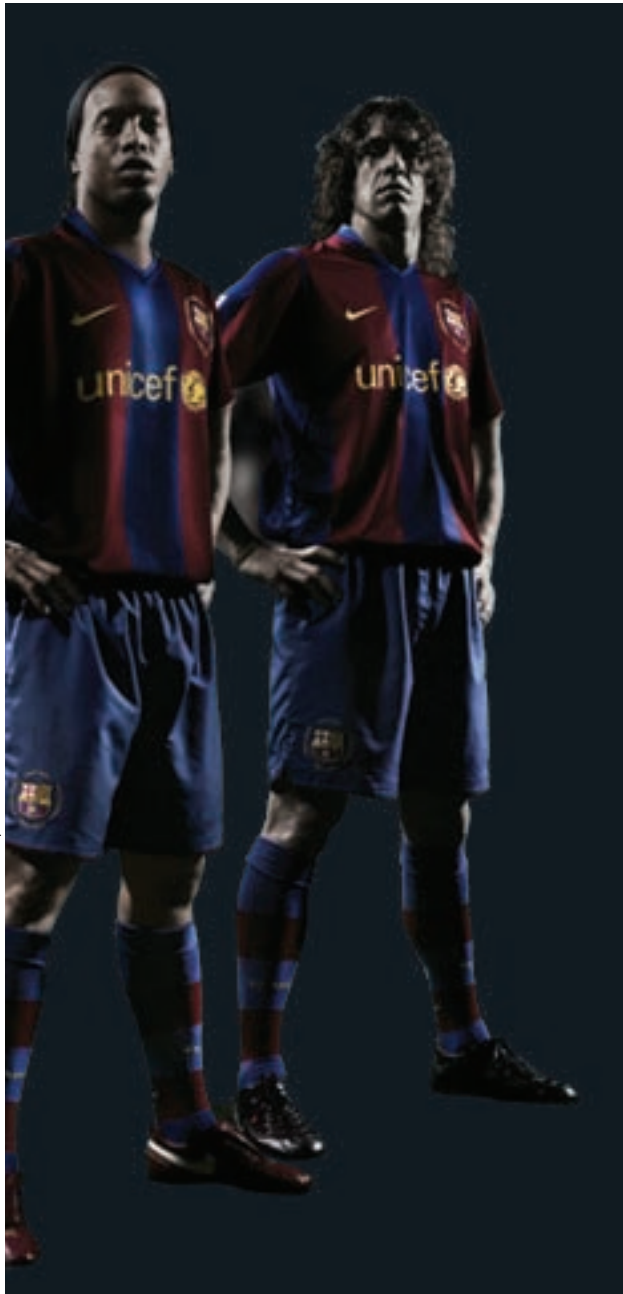
Una altra de les novetats és la segona equipació, que aquest any canvia el color taronja pel blau. La samarreta és una enèrgica barreja de tons blaus que reflecteixen les tradicionals franges de la vestimenta blaugrana, fet que permet afegir profunditat a la samarreta. El disseny del segon uniforme inclou un toc de groc *bold* (llampant) al voltant dels punys, a l'interior de la cintura i en el nom i el dorsal.

L'uniforme del FC Barcelona està fabricat amb la tecnologia Dri-fit de Nike. Aquesta innovació tecnològica permet aïllar la suor del cos del jugador, facilitar-ne l'evaporació i mantenir l'esportista més còmode durant més temps.

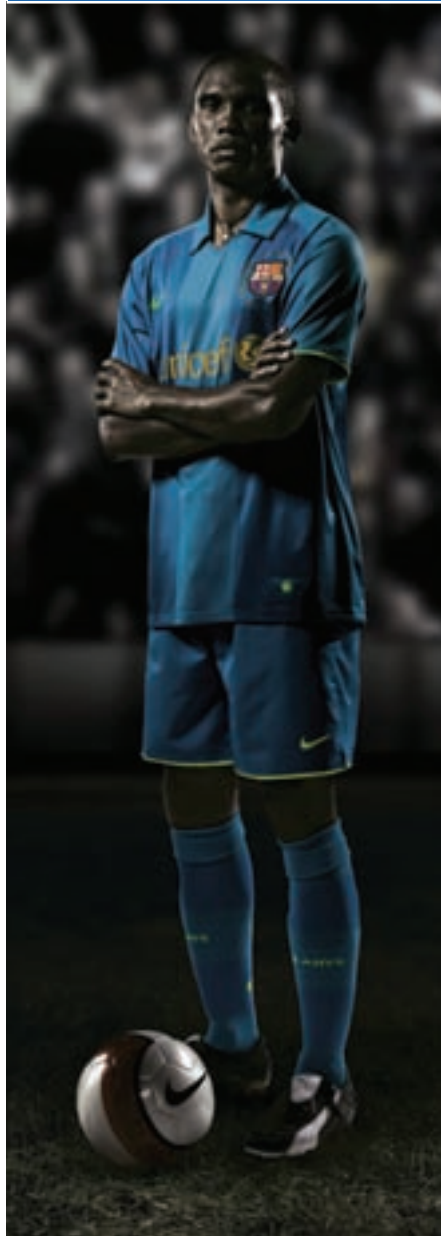
Des del passat 1 de juliol, ja està a la venda la nova equipació que lluirà el conjunt de Frank Rijkaard al llarg de tota la temporada. Es pot adquirir als punts de venda oficials de productes del club. La FCBotiga Megastore és el millor lloc per aconseguir la samarreta blaugrana. Una altra via és comprar-la, a través d'internet, a la FCBotiga Online (www.fcbarcelona.cat) ■

els 50 anys del Camp Nou

2a equipació

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

► De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

► Taquilles principals (accés 5)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
► Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte, de 10 a 18.15 h.
Diumenges de 10 a 14.15 h.
► Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)

museu@fcbarcelona.cat

HORARIS DE VISITA DES DEL 2 D'ABRIL FINS AL 28 D'OCTUBRE

► De dilluns a dissabte, de 10 a 20.00 h. - Tour Camp Nou fins a les 19.00h.
Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h. - Tour Camp Nou fins a les 13.30h.
L'1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.

PREUS

► Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.

Públic: Museu 7 euros i Museu + Tour estadi 11 euros

Infantil (fins a 13 anys): Museu 5,60 euros i Museu + Tour estadi 8,80 euros

Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6 euros i Museu + Tour estadi 9,20 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon:
93 496 36 12.

HORARIS

► Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14
i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)

fcbotiga@fcmerchandising.com

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

► De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
Diumenges, de 10.30 a 14.30 h.

PISTA DE GEL (25% descompte socis)

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

► Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
Dimecres i divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h
i de 17 a 20.30 h.

PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):

► Socis FC Barcelona 7,20 euros; Públic 9,80 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

Nova distribució de les franges

El nou disseny de les samarretes del FC Barcelona té un estil elegant que recorda l'uniforme que vestia l'equip blaugrana l'any de la inauguració del Camp Nou, ara fa 50 anys. Tot i que commemora la samarreta de 1957, el disseny d'aquesta temporada té un aire modern pel que fa a la distribució de les franges. La franja central de la nova samarreta és de color blau marí, però amb un patró més irregular. D'aquesta manera el disseny de les franges també s'ha afegit a la celebració de les noces d'or de l'estadi blaugrana.

PROMOCIONS

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.	Més informació 902 42 40 45
	10% de descompte per a tots els socis del Barça sobre tota la gamma de productes Bauhaus, en tot moment i sense excepcions.	Amb el carnet de soci (sènior) www.bauhaus.es
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

ACUERDOS

Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb

10% forfet hivern i una sessió de jump gratuïta (excepte del 25 de desembre al 6 de gener)

En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades

3€ de descompte en:
• Entrada Completa • Entrada Emblemàtica
• Entrada de menors de 120 cm

10% de descompte en les entrades

5% de descompte en els productes a Catalunya

* DESCOMPTES AL CLUB

Sales i espais:
30% de descompte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.

i ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l'"e-mail" o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com són els que ofereixen la Revista Barça, el talonari FCB Descomptes, o els sms gratuïts, entre molt d'altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Patrocinador Oficial del Fútbol Club Barcelona.

TOT
 EL CAMP
 ÉS UN CLAM
 Som la gent
BLAUGRANA
 TANT SE VAL D'ON
 VENIM SI DEL
 SUD del NORD
 ARA ESTEM D'ACORD
 ESTEM D'ACORD
 una bandera
 ens agermana
BLAUGRANA
 AL VENT, UN CRIT
VALENT
 TENIM UN NOM EL SAP TOT HOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA!
 JUGADORS SEGUIDORS
TOTS FEM
UNTS FORÇA
 SÓN MOLTS ANYS PLENS D'AFANS
 SÓN MOLTS GOLS QUE
 CRIDAT HEM
I S'HA DEMOSTRAT
I S'HA DEMOSTRAT
 que mai ningú no ens podrà torcer
BLAUGRANA
 AL VENT
UN CRIT VALENT
 TENIM UN NOM EL SAP TOT HOM
BARÇA, BARÇA,
BARÇA.

HAZ QUE CADA DISPARO CUENTA. QUE CADA PASE CUENTE. CONTROLA EL EFECTO, LA DISTANCIA Y LA VELOCIDAD QUE SE CONSIGUE CON LA ZONA DE MÁXIMA PRECISIÓN DE LA T90 LASER. Y DEMUÉSTRALES QUIÉN ERES CADA VEZ QUE TOQUES EL BALÓN. NIKEFOOTBALL.COM

PONLO DONDE QUIERAS

